

røde garde

AVISA TIL RØD UNGDOM

NR. 6 1976 PRIS: KR. 2,-

Supermaktene

truer med en ny

verdenskrig

RØDE GARDE
 Avisa til RØD UNGDOM
 Boks 2046, Grunerløkka, Oslo 5
 Postgiro 20 60 689
 For abonnemang: 479 21 31
 Utkommer 9-10 ganger i året
 Abonnementpris 20,- kr.
 Redaktør og ansvarlig utgiver:
 Erling Maartmann-Moe

Hvorfor vier vi et helt nummer av Røde Garde til supermaktene USA og Sovjets krigstrusler?

I løpet av slutten av 60-åra og begynnelsen av 70-åra har det vokst fram en kraftig anti-imperialistisk bevegelse blant ungdommen i Norge. Den krigen folkene i Indo-Kina førte mot USA-imperialismen sperra øynene opp på svært mange, likeså kampen i Palestina, i Afrika og Latin-Amerika. Også Sovjets okkupasjon av Tsjekkoslovakia var viktig for å skjønne at Sovjet ikke lengre var noen sosialistisk stat, men en trusel mot folkene i verden.

Men allikevel, imperialismen og krig var noe som lå fjernt fra vår hverdag. Vi dreiv aktiv solidaritet, men tenkte sjelden på at dette kunne ramme oss sjøl.

situasjonen i dag er en annen. Alle som vil se, kan skønne at supermaktene opprustning, deres aggresjon mot små land og rivalisering seg imellom bare peker i en retning: En ny storkrig der det er stor sjanse for at Norge vil bli innblanda nettopp fordi Europa er så viktig for supermaktene.

Solidaritet med de kjempende folkene i 3.verden er bra og helt nødvendig fordi det er disse som står i spissen for kampen mot supermaktene i dag. Men vi som er mot imperialismen må innse at krig er en konkret trusel mot også vårt eget land, og vi må forberede oss på dette.

I sommer arrangerer Rød Ungdom sommerleire på 9 forskjellige steder over

hele landet fra sør til nord. På disse leirene skal vi bl.a. diskutere de problemene som tas opp i dette nummeret av Røde Garde. I tillegg skal vi diskutere det kommunistiske arbeidet på skolene og på jobben, vi skal ha seminarer om bl.a. Kinas utenrikspolitikk, kulturarbeid, Stalin, programdiskusjonene i AKP(m-l), og mye annet. Men leirene er ikke politikk hele tida, vi legger stor vekt på å ha fritid, bading, sport og tid til å slappe av. På denne måten blir

det er en situasjon vi kan komme til å stå oppe i alle sammen om ikke alt for lang tid. Da er det ikke spørsmål om å velge om en vil være med eller ikke, krig eller okkupasjon vil ramme alle vanlige ungdommer i Norge. På leirene skal vi diskutere hvorfor supermaktene sikler etter Norge, hvordan vi skal forsvare oss, og hvordan arbeiderklassen skal komme seirende ut av den krigen mot imperialismen vi må føre. Det er en viktig oppgave for all ungdom, medlem eller ikke medlem av Rød Ungdom, å sette seg inn i disse sakene slik at et supermaktsangrep ikke kommer som lyn fra klar

Bli med på sommerleir

sommerleirene ikke bare en skole i sosialisme, men en feriuke som du kommer utkvilt, men entusiastisk fra. Leirene er åpne for alle som er interessert i å lære mer om Rød Ungdoms politikk, og det er absolutt ikke noe krav at du må være medlem for å bli med. Tvert i mot ønsker vi flest mulig uorganiserte velkommen på leirene, og diskusjonene er også lagt opp slik at alle har mulighet til å henge med.

VI SKAL VENDE KRIGEN TIL REVOLUSJON

Diskusjonen om supermaktene og krigstruselen mot Norge er viktig. Fordi

himmel som 9.april 1940, men at vi er forberedt. Det er en viktig oppgave å hindre at slutten på en evt. ny krig blir at monopolborgerskapet og imperialismen igjen kommer til makta etter krigen slik som i Norge i 1945. I stedet må vi feie all imperialismen på sjøen og bygge et fritt Norge der arbeiderklassen har makta. Vietnam, Kambodsja, Laos, Albania, Kina og Sovjet i 1917 viste at dette er mulig.

Det er opp til oss som er unge i dag, om vi skal klare å slå supermaktene på retrett og knuse imperialismen. Derfor, bli med på en av Rød Ungdoms sommerleire!

Tid og sted for de aller fleste av Rød Ungdoms sommerleire i år er nå klart. Vi oppfordrer alle til å melde seg på sommerleir så snart som mulig, og sende inn kupongen nedenfor eller gi den til en du kjenner i Rød Ungdom. Leirene varer ei uke, og koster kr. 250,- inkludert middag. Kr. 50,- av dette skal betales ved påmelding.

Det vil bli leir på følgende steder:

– Østlandet. To leire på Håøya i Oslofjorden 25/7-1/8 og 8/8-15/8.

– Rogaland. Leir sammen med NKS (Påmelding: Oktober bokhandel, Nedre Kleivgt., Stavanger) 8/8-15/8.

– Hordaland. Herdla utafor Bergen 8/8-15/8, (Påm: RU, Nøstegt.6, Bergen)

– Møre og Romsdal, Sogn og Fj. Hjelle i Stryn 8/8-15/8, (Påm: RU, boks 595, Ålesund)

– Trøndelag. Singsås 1/8-8/8 (Påm: RU, boks 1375 Moholt)

– Nordland. Røklund i Saltdalen 8/8-15/8 (Påm: Oktober, Lars Meyersgt., Mo)

– Troms. Brenshomen skole, 1/8-8/8 (Påm: Oktober, Grønnegt 35, Tromsø)

Der ikke annet er markert, kan påmelding skje til Rød Ungdom, boks 610, Sentrum Oslo 1.

Ta med telt, sovepose, musikkinstrumenter. Annen mat enn middag får du kjøpt på leiren. For flere opplysninger, ta kontakt med Rød Ungdom sentralt eller noen du kjenner på stedet. Du kan også ringe Rød Ungdom (02) 353262.

Jeg melder meg på leieren på i tida
 Navn
 Adresse

Nytt skriv fra forsvaret viser:

Forsvarsledelsen skjerper overvåkinga. Et skriv som RØDE GARDE har fått tak i bekrefter dette til fulle. Tittelen på skrivet er: »SSO IO—I BARDUFOSS FLYSTASJON. STÅENDE ORDRE.» Skrivet er retta til avdelingssjefene ved stasjonen og er et supplerende direktiv til »bestemmelser og ordre utgitt av høyere myndighet» som det heter i skrivet. Ordren handler om sikkerhetstjenesten og arbeidet med å avsløre spioner, sabotasje osv., og om å bekjempe undergraving.

Skrivet som har kommet Røde Garde i hende er interessant. I Norge som i alle andre land opererer spioner fra de to supermaktene USA og Sovjet. CIA og KGB har sitt nett over hele verden. Det er viktig å merke seg at spesielt Sovjets spionasje trappes opp for tida og et stort antall KGB-agenter har blitt tatt og utvist bl.a. fra Nederland nylig.

Men spesielt avsnittet om »undergraving» viser at det er langt fra bare supermakts-spionasje forsvarsledelsen vil skjerpe overvåkinga på. Skrivet er tydelig retta mot ml-bevegelsen og mot enhver demokratisk opposisjon i forsvaret og ellers. Hør bare på disse korte utdragene fra avsnittet om undergraving:

»Politisk vil motstanderne prøve å urettferdiggjøre vårt samfunnsystem for å få oss til å tvile på vårt demokrati, og

stemte handlepolitiske allianser mv...»

»Psykologisk søker motstanderne... å erstatte de grunnleggende verdiene som samfunnet bygger på - religion, moral, samfunnslojalitet, nasjonalfølelse, lovlydighet osv. - med andre mer tvilsomme anskuelser.

MOT ALL OPPOSISJON MOT FORSVARSLEDELSEN

Hva betyr egentlig disse almenne formuleringene?

ikke noe annet.

Det andre avsnittet gir ennå flere muligheter til å bli stempla som undergravere, f.eks. det å støtte streiker er undergraving, likeså f.eks. å være mot norsk medlemskap i EEC.

Videre, enhver som ikke har den nødvendige »nasjonalfølelse og samfunnslojalitet», sjølsagt da i borgerskapets betydning, får sitt pass påskrevet i det siste avsnittet.

MOT »INDRE FIENDER»

Dette avsnittet er sjølsagt ikke retta mot CIA. Den norske staten har aldri motarbeida amerikansk spionasje, tvert i mot så vil den direkte kommandoen over forsvaret gå rett til USA-generaler i tilfelle krig.

Heller ikke passer dette avsnittet særlig godt på det vi kjenner til av KGB-virksomhet i Norge.

Derimot inneholder avsnit-

OVERVÅKING AV SOLDATENE

Om direktivene i dette skrivet følges av avdelingssjefene, og det er det ingen grunn til å tvile på, så betyr det at forsvarsledelsen maner til overvåking av et svært antall soldater, og at de ser disse som en viktig fiende å bekjempe.

FORSVARET RETTA MOT FOLKET

Dette skrivet er et nytt bevis på det vi har erfart gjennom Wintex-øvelsen som var retta mot streikende arbeidere og studenter, og der soldat Narve Trædal ble dømt for å ha gitt ut hemmelige opplysninger om dette til folket.

Forsvaret under kapitalismen er et redskap for borgerskapet for å undertrykke folket og hindre opprør og revolusjon mot kapitalismen. Derfor retter også forsvaret søket innover, på den vanlige

Undergravning

BARDUFOSS FLYSTASJON STÅENDE ORDRE

14. Angrepene i så måte rettes inn mot mange felter, som f.eks.
 - a. Politisk vil motstanderne urettferdiggjøre vårt samfunns-system for å få oss til å tvile på vårt demokrati, og dermed oppnå en nasjonal splittelse. De vil også arbeide for at vi internasjonalt isolerer oss.
 - c. Økonomisk vil undergravningsvirksomheten søke å forstyrre arbeidslivet ved streiker og konflikter, motarbeide bestemte handelspolitiske allianser mv.
 - d. Psykologisk søker motstanderne å undergrave motstandsviljen ved å erstatte de grunnleggende verdier som samfunnet bygger på - religion, moral, samfunnslojalitet, nasjonalfølelse, lovlydighet osv - med andre mer tvilsomme anskuelser.

dermed oppnå nasjonal splittelse. De vil også arbeide for at vi internasjonalt isolerer oss...»

»Økonomisk vil undergravningsvirksomheten søke å forstyrre arbeidslivet ved streiker og konflikter, motarbeide be-

Hvis vi kikker nærmere på dem kan vi slå fast at det første avsnittet karakteriserer alle som er mot kapitalismen, mener at »demokratiet» i Norge er falskt, og f.eks. er mot at Norge skal være med i NATO, som undergravere og

tet en rekke hentydninger som bare passer på den progressive bevegelsen i Norge, ikke bare AKP(m-l) og Rød Ungdom, men alle som på en eller annen måte er mot herskerklassens politikk på viktige områder.

norske soldaten når det skal lete etter fienden.

Soldater og alle progressive må bekjempe og avsløre dette forsøket fra forsvarsledelsen på å illegalisere all opposisjon og progressiv aksjon blant soldatene.

Forsvarsledelsen skjerper overvåkinga

Kinas utenrikspolitikk er et mye diskutert tema og blir stadig angrepet av imperialistene verden over. Særlig de sovjetiske sosialimperialistene og deres talerør i revisjonistpartiene er aggressive og konstruerer opp løgner i stor stil. Her hjemme spres løgnene aktivt av NKP og SV og deres organer »Friheten» og »Ny Tid». Men også de andre borgerlige presseorganene med særlig Dagbladet i spissen deltar aktivt i sosialimperialismens løgnkampanje.

Sosialimperialismens angrep på Kina har som formål å avlede oppmerksomheten om dens aggressive, imperialistiske politikk, strebing etter verdenshegemoni og krigsforberedelser. Derfor er det viktig at alle progressive avslører sosialimperialismens og revisjonistenes løgner.

Kinas syn på verdenssituasjonen

På Kinas 4.nasjonale folkedagkongress 13.januar 1975 sa Chou En-lai i sin rapport om regjeringens arbeid: »Den nåværende internasjonale situasjonen er preget av stor uorden under himmelen, en

intens. Kapestriden strekker seg til hvert hjørne av verden, mens brennpunktet for striden er Europa. Sovjetisk sosialimperialisme »gjør en finte mot øst, mens den går til angrep i vest». De to supermaktene, De forente stater og Sovjetunionen, er de største internasjonale undertrykkerne og utbytterne i dag, og de er kilden til en ny verdenskrig. Den ville kapestriden deres er nødt til å føre til verdenskrig en dag. Folket i alle land må forberede seg. Det snakkes om avspenning og fred over alt i verden; det er nettopp dette som viser at det ikke finnes noen avspen-

Kinas revolusjonære

uorden som er i ferd med å vokse seg større og større. Den kapitalistiske verden står ansikt til ansikt med den mest alvorlige økonomiske krisen siden krigen, og alle de grunnleggende motsigelsene i verden er i ferd med å bli skjerpert. På den ene siden utvikler tendensen med revolusjon av verdens folk seg aktivt; land ønsker uavhengighet, nasjoner ønsker frigjøring og folket ønsker revolusjon – dette er blitt en uimotståelig historisk strøm. På den andre siden er kapestriden om verdensherredømmet mellom de to supermaktene, De forente stater og Sovjetunionen, i ferd med å bli mer og mer

ning, for ikke å snakke om noen varig fred, i denne verden. For tiden øker både faktorene for revolusjon og krig. Hva enten krigen frambringer revolusjonen eller revolusjonen hindrer krigen, så vil den internasjonale situasjonen i hvert tilfelle utvikle seg i en retning som er gunstig for folket, og verdens framtid vil bli lys».

At Sovjetunionen er en imperialistisk supermakt som streber etter verdensherredømme og forbereder seg på verdenskrig for å fravriste USA-imperialismen alle dens posisjoner, og at verdens undertrykte nasjoner og folk kjemper for å løsrive og frigjøre seg fra imperialismen og supermaktene og gjøre revolusjon er utgangspunktet for Kinas utenrikspolitikk. Den som benekter eller underslår disse helt grunnleggende trekkene ved verdenssituasjonen vil aldri kunne forstå og enda mindre kunne framstille Kinas utenrikspolitikk korrekt.

Fredelig sameksistens og diplomatiske forbindelser.

Kina er villig til å opprette diplomatiske forbindelser med alle stater som godtar de

fem prinsippene for fredelig sameksistens. Dette er ikke en ny politikk fra Kina, den er like gammel som Folkerepublikken Kina selv. Opprettelsen av diplomatiske forbindelser med en rekke nye stater skyldes ikke en ny politikk fra Kinas side, men skyldes at imperialismens og sosialimperialismens krefter er svekka og Kinas prestisje sterk.

Chou En-lai hilser på en offisiell representant fra Iran.

Kinas syn på den fredelige sameksistensen er at denne politikken bare gjelder forholdet mellom stater, og at den på ingen måte kan gjøres gjeldende mellom undertrykte og undertrykkerklasser eller mellom undertrykte- og undertrykkernasjoner. Dette slår Kina fast i »Et forslag til den internasjonale kommunistiske bevegelsens generallinje» fra 1963, i skarp politikk med revisjonistene i Sovjet.

Hovedkrafta i kampen mot imperialisme og supermaktene.

I sin tale på Kinas 4.nasjonale folkedagkongress sa Chou En-lai: »Den tredje verden er hovedkraften i bekjempelsen av kolonialisme, imperialisme og hegemonisme. Kina er et sosialistisk utviklingsland som tilhører den tredje verden. Vi bør øke enheten vår med landene og folkene i Asia, Afrika og Latinamerika og resolutt støtte dem i kampen deres for å vinne eller sikre nasjonal uavhengighet, forsvare den statlige suvereniteten sin, beskytte de nasjonale ressursene sine og utvikle den nasjonale økonomien sin. Vi støtter med fasthet de rettfærdige kampene til folkene i Korea, Vietnam, Kambodsja, Laos, Palestina og araberlandene, dessuten land i det sørlige Afrika.» Kina støtter altså både de kampene som folkene i den 3.verden fører, samtidig som det støtter alle tiltak som regjeringene i den 3.verden tar for å vinne og sikre nasjonal suverenitet og uavhengighet på alle områder.

Kinas syn på den »2.verden».

Med den »2.verden» mener kinerne landene i Europa,

lig sameksistens. Revisjonistenes løgner om at Kina ikke støtter arbeiderklassens og folkets kamper mot monopolkapitalen og imperialismen er tvers igjennom løgnaktig.

Etter å ha gått gjennom disse mer prinsipielle sidene ved Kinas utenrikspolitikk skal vi ta for oss noen konkrete eksempler som har vært framme i debatten.

Nixon i Kina

I februar i år var tidligere president Nixon i Kina etter invitasjon fra Kinas regjering. Dagbladet kalte det et «absurd teater» (leder 2.mars), «Friheten» mente det var «dypt forstemmende og avslørende» (leder i «Friheten nr. 8, 23-28/2).

Før vi går nærmere inn på dette skal vi minne om en periode som hadde stor betydning for vår historie, perioden før 2.verdenskrig. Statsministeren i England het

med å si at «USA kommer til å fortsette avspenningspolitikken og samarbeidet med Sovjetunionen.» (Arb.bl.s referat 5/12-75)

Under sitt besøk i Kina sa derimot Nixon: «Det er selvfølgelig de som tror at selve undertegnelsen av en prinsipperklæring vil gi øyeblikkelig og varig fred. Dette er naivt.» (Peking Review, 27. febr./76). Denne uttalelsen uttrykker skepsis til Kissingers ettergivningspolitikk overfor Sovjet. Akkurat som det var viktig hvorvidt en møtte Hitler med innrømmelser eller motstand er det viktig om Sovjet møter innrømmelser eller motstand. At Dagbladet mener det var en «absurd teaterforestilling» får så være. Den var ikke mer absurd enn Stalins forsøk på å få med England og Frankrike i en allianse mot Hitler i tida før 2.verdenskrig.

re utenrikspolitikk

Kanada, Australia, New Zealand og Japan. Kina mener at disse landene bør stå sammen mot USA og Sovjet og på den måten redusere supermaktenes innflytelse. Etter vår oppfatning er dette helt riktig. Det er bra at den norske regjeringa ikke tillot Sovjetunionen å undergrave norsk suverenitet på Svalbard ved å la russerne etablere «konene» sine der. Og det er bra når Nederland oppdager og utviser russiske spioner forkledd som diplomater og lastebilsjåfører, noe som skjedde i vår.

Når kineserne støtter en slik linje og oppmuntrer den,

betyr det at Kina ikke støtter arbeiderklassen og folkene i Europa i deres kamp? Et godt eksempel på at Kina støtter den revolusjonære kampen til folkene i Europa var deres støtte til mai-opprøret i Frankrike i 1968. Både gjennom artikler i Folkets Dagblad og gjennom store støttedemonstrasjoner viste Kina sin støtte til det franske folkets kamp. I «Peking Review» er det stadig artikler om kamper som de europeiske folkene fører mot krisa og for bedre kår. Vi kan også her henvise til det vi tidligere siterte om Kinas syn på frede-

Chamberlain. I 1938 var han i Munchen og inngikk forlik med Hitler. Chamberlains parole da han kom tilbake var «Fred i vår tid». Hans middel til å oppnå dette var innrømmelser – på nytt og på nytt – overfor Hitler. Vi vet hvordan det gikk med den freden. Og vi vet hvordan det kunne gått dersom han ikke hadde blitt tvunget til å overlate plassen til Churchill. Churchill tilhørte den fraksjonen av det engelske borgerskapet som var for motstand mot Hitler-Tyskland. Derfor foretrakk folk Churchill framfor Chamberlain.

Betyr det at Churchill var progressiv? Tvert om. Tvert om. Churchill var reaksjonær og anti-kommunist. Etter den 2.verdenskrig stilte han seg i spissen for den kalde krigen mot Sovjet. Likefullt stilte han seg på den riktige sida i kampen mot Nazi-Tyskland.

På samme måte som Hitler ikke kunne stoppes av innrømmelser kan heller ikke det sosialimperialistiske Sovjet stoppes av innrømmelser. Da president Ford var i Kina i desember 1975 advarte kineserne mot Sovjets politikk og mot å la seg lulle i søvn av Sovjets fredsprat. I følge Arbeiderbladet svarte Ford

Angola

Sovjets 1000 «rådgivere» og deres mer enn 10 000 kubanske leiesoldater har blitt framstilt som «frigjørere» og «internasjonale brigader». Kina har klart avslørt Sovjets hensikter og gjerninger i Angola.

Sosialimperialismen og revisjonismen verden over har svart på dette med nok en løgnkampanje mot Kina. Hva har så vært Kinas holdning?

Cubanske soldater i Angola

I sin tale til FN's generalforsamling 26/9-75 sa utenriksminister Chiao Kuan-hua: «Helt fra begynnelsen av har Kina gitt sin støtte til den nasjonale frigjøringsbevegelsen i Angola. Vi ga militær hjelp til alle de tre frigjøringsorganisasjonene i Angola for å hjelpe dem å bekjempe portugisisk kolonialisme. I det vi var klar over deres forskjeller, har vi hele tida oppfordret

dem til å forene seg mot fienden. Etter at avtalen om uavhengighet ble nådd mellom den angolanske frigjøringsbevegelsen og Portugal, stoppet vi å gi ny militær hjelp til de tre angolanske frigjøringsorganisasjonene. Slik er fakta, og fakta er mer talende enn ord.» (Pek.rev., nr.40/75, egen oversettelse) 26.mars -76 sa den kine-

siske representanten i FNs sikkerhetsråd, Huang Hua: »Imidlertid, etter at seieren i den nasjonale frigjøringskampen i Angola var vunnet, krysset den sovjetiske sosialimperialismen havene og begikk naken, væpnet intervensjon og styrtet den nylig uavhengige unge staten Angola inn i smertefull deling og borgerkrig. Det sør-afrikanske rasistregimet som alltid har nært ville ambisjon om aggresjon og ekspansjon utførte også åpent væpnet aggresjon

Bresjnev

Etter hvert som Sovjet har blandet seg mer og mer inn har Kina skarpt advart mot Sovjets politikk og avslørt deres imperialisme og falske støtte.

Sovjet og deres lojale følgesvenner verden over har svart med vanvittige og tvers igjennom løgnaktige beskyldninger og hets. »Friheten nr.8/76 har et eksempel på dette, et referat fra det kubanske »Granma», som snakker om »maoistenes forræderi» og at Kina har »alliert seg» med

Sør-Afrika og

CIA. Slike løgnhistorier kan stilles opp mot Kinas politikk som går klart fram av de sitatene vi har bragt. Den sovjetiske sosialimperialismen og de kubanske leiesoldatenes redsel for å bli avslørt er stor, derfor setter de inn løgnmaskineriet for å innbille folk løgner om allianser mellom

mot Angola og intervenerte direkte i dets indre anliggender under påskudd av å beskytte sine såkalte interesser i Angola. Dette er selvsagt ytterst absurd.» (Pek.rev. nr.14/76, egen oversettelse).

Kina har støttet de angolanske frigjøringsorganisasjonene, også materielt, i deres kamp mot den portugisiske kolonialismen. Etter at avtalen med Portugal ble undertegnet sluttet Kina å gi militær støtte til frigjøringsorganisasjonene.

Kina og Sør-Afrika/CIA. Kinas avsløringer av de to supermaktene og Sør-Afrikas rolle i Angola og deres påpeking av sosialimperialismens spesielle rolle er et eksempel på skarp avsløring av supermaktene »freds»-snakk og krigsforberedelser.

Kina og Chile

Løgnkampanjen om Kinas forhold til Chile har fått mye spalteplass i alle de borgerlige og reaksjonære avisene, inkludert

sive »Friheten», Ny Tid og Dagbladet.

Et typisk eksempel er ei melding gjengitt i Ny Tid 12/2-76, hvor det bl.a. heter: »For hver dag utvides forbindelsene mellom maoistene og Pinochets junta. Helt siden det fascistiske kuppet i Chile har Peking åpent støttet det folkefiendtlige regimet, og har opprettet handelen og de økonomiske forbindelser med juntaen, og har gitt den handelen og de økonomiske forbindelser med juntaen, og har gitt den kreditt på 58 millioner dollar.»

Hvor stammer denne mel-

52 millioner dollar.

Igen en udokumentert påstand og bevisst løgn. Kina gir ingen kreditt til Chile-juntaen, ganske enkelt fordi den ikke støtter juntaen og dens terror. Kina førte forhandlinger med Allende-regjeringa om økonomisk hjelp, men disse forhandlingene ble ikke avslutta p.g.a. kuppet, og noen avtale ble sjølsagt heller ikke inngått. Derfor er alle påstander om kinesisk støtte til Pinochet blank løgn.

En tredje påstand har vært at Kina støtter juntaen ved våpen. Igen en blank løgn. Dette ryktet ble satt ut av en

Chilejuntaen kan ikke boikottes ihjel.

dingen fra? I følge Ny Tid fra Moskva.

En liknende artikkel sto i Dagbladet 17/2-76. Dens opplysninger stammer fra »Prensa Latina», det offisielle kubanske telegrambyrået. Ifølge Dagbladet er ikke opplysningene »spesielt usannsynlige».

Er det slik som Ny Tid refererer sant at Kina »åpent støtter det folkefiendtlige regimet» i Chile? Nei, sjølsagt ikke. Dette er løgn og atter løgn, spredd av sosialimperialismen og deres meningsfeller i revisjonistpartiene verden over. Kina har diplomatiske forbindelser med Chile. Kina har også diplomatiske forbindelser med Sovjet. Er det slik at Kina dermed støtter Bresjnev? Enhver noenlunde tilgjengelig person vet at det ikke er sant og vil aldri drømme om å påstå noe annet. Det samme gjelder for Chile. Når sosialimperialismen og revisjonistene sier det motsatte er det fordi de ønsker og bevisst går inn for å spre løgner om Kina.

En annen påstand som blir satt fram titt og ofte er at Kina støtter Chile-juntaen økonomisk og gir den kreditt. I følge den siterte meldinga i Ny Tid en kreditt på 58 millioner dollar, ifølge Dagbladet 17/2-76 en kreditt på

revisjonist-avis i Peru, men den er sjølsagt heller ikke dokumentert fordi den ikke kan dokumenteres.

Forøvrig er det ikke usannsynlig at løgnkampanjen vil fortsette, og det vil bli viktig å avsløre den. Når Dagbladet sier at det kubanske telegrambyrået ikke gir »spesielt usannsynlige» opplysninger om Kina/Chile, så sier det mest om Dagbladet. Når Ny Tid gjengir offisielle sovjetiske telegrammer om Kina/Chile uten kommentar så sier det mest om Ny Tid. Nye forsøk på »dokumentasjon» vil sikkert komme, deriblant vil det helt sikkert finnes falske »noter» eller tall. Det er viktig å være offensiv og avsløre kildene til slike »dokumentasjoner» for dermed å avsløre løgnkampanjen som en løgnkampanje.

Solidaritetsdemonstrasjon for Chile

USA og Sovjet: Prat om «avspenning» kan ikke skjule opprustninga

Så talla for såkalte strategiske atomraketter, dvs. raketter som brukes på relativt korte avstander.

	1965	1975
USA	496	656
Sovjet	120	784

Sovjetiske rakettvåpen

Sovjet og USA prøver å bløffe verden til å tro at de arbeider for fred. Stadig hører vi om sikkerhetskonferanser, nedrustning og avspenning. Sannheten er at opprustinga aldri har foregått i et tempo som i dag. For hver nedrustningskonferanse, for hver fredskonferanse, øker opprustningsfarten og krigsfaren. F.eks. betyr ikke Sovjets bestræbelser på å få istand alleuropeiske sikkerhetskonferanser at vi nå kan øyne en verden der kriger er avskaffa. Tvert imot betyr Sovjets holdning at krigen kommer nærmere. Grunnen til at Sovjet presser så hardt på dette spørsmålet er at de nå føler seg sterke nok til å ta kampen opp med USA på USAAs hjemmebane — i Vest-Europa. Vi skal her i noen få tall vise at opprustinga er enorm og at det er Sovjet som holder absolutt størst fart i opprustinga.

Først noen tall som gir en oversikt over de to supermaktene besittelse av interkontinentale atomraketter.

	1965	1975
USA	854	1054
Sovjet	270	1618

Den samme tendensen ser vi i bygginga av atomdrevne U-båter som fører atomraketter. Mens NATO bygde 3 slike båter i tidsrommet 1970 — 74, bygde Warszawapakta hele 36! I 1975 hadde dermed Warszawapakta tatt igjen NATO og kontrollerte 55 slike båter mot NATOs 48.

Som sagt er det ikke uten grunn at Sovjet nettopp nå arbeider for såkalte alleuropeiske sikkerhetskonferanser. Disse talla for hvor mange tanks de to supermaktene kontrollerer i Europa forteller ikke så lite om *hvor* mye Sovjet satser på å øke sin innflytelse i Europa, og at det er Europa som er det virkelige brennpunktet for rivaliseringa mellom USA og Sovjet.

	USA	Sovjet
Nord og -sentraleuropa	7000	19000
Sør-Europa	3500	7250
Tilsammen	10500	26250

Kina støtter folkenes kamper!

Malaysia, Filippinene, Thailand og Burma er eksempler på land som Kina har opprettet diplomatiske forbindelser med i det siste og hvor det samtidig pågår væpnet kamp mot regjeringene ledet av et kommunistisk parti. Revisjonistene verden over påstår at Kinas støtte til frigjøringsbevegelser og folkenes kamper har opphørt når Kina har opprettet diplomatiske forbindelser med et reaksjonært regime i den 3.verden (eller et hvilket som helst land, forstått). De landene som her er nevnt er tydelige eksempler på at det ikke skjer. Også offentlig, f.eks. i Peking Review, har Kinas Kommunistiske Parti uttrykt sin støtte til disse partiene og den kampen de leder. Eksempelvis kan vi nevne hilsenen til Malaysas Kommunistiske Parti som sto

i Peking Review nr. 18/75. Her heter det bl.a.: »De to partiene og de to folkene i Kina og Malaya har alltid støttet og oppmuntrer hverandre og har støpt et dypt og revolusjonært vennskap. Vi er lykkelige over å se de uavbrutte framgangene for Malaysas Kommunistiske Parti og folket i Malaya. Vi er fast overbevist om at den revolusjonære væpna kampen til folket i Malaya sikkert vil seire. Lenge leve marxismen-leninismen.» (egen oversettelse). Det finns mange liknende eksempler (f.eks. i Peking Review nr. 4, 6, 22 og 36/75) på Kinas støtte til de kommunistiske partiene i andre land og den kampen de leder.

Grunnen til at vi trekker fram land som Malaysia, Filippinene, Burma og Thailand er ikke fordi de er de eneste, men fordi de er klare eksempler på at revisjonistene

farer med løgn også på dette området og fordi de viser at Kinas Kommunistiske Parti konsekvent opprettholder proletarisk internasjonalisme og støtter folkenes kamp.

Proletarisk internasjonalisme og motstand mot supermaktens hegemoni-politikk

I sin tale til den 4. nasjonale folkekongressen understreket tidligere statsminister Chou En-lai bl.a. begge disse punktene, og de utgjør hovedelementer i Kinas utenriks-

politikk. Begge oppgavene henger nøye sammen og kan ikke skilles fra hverandre. Uten å føre kampen mot de to supermaktene er det ikke mulig å vinne seier i den revolusjonære kampen, uten å vinne seier i den revolusjonære kampen er det ikke mulig å garantere uavhengighet fra supermaktene.

I forholdet til andre stater er det viktigste å vinne disse forsvaret av sin nasjonale sjølråderett og kampen mot USA og Sovjets forsøk på å vinne verdenshegemoni. Dette er ei riktig linje som både skaper vanskeligheter i supermaktens kamp for hegemoni og samtidig letter den kampen som verdens folk fører for å gjøre revolusjon. Derfor er Kinas utenrikspolitikk en revolusjonær utenrikspolitikk som må forsvares av alle progressive og revolusjonære, mot imperialismens og sosialimperialismens løgner.

Fra gjenoppbygginga av Vietnam

Kystsikring

Om ikkje du skjøtter godt om diket
kan ikkje noko halde havet frå å stige.
Om ikkje du alltid er klar og på vakt
kan ikkje noko stogge ein angripars makt.

De mine brør, og fedre og systre,
som siste gongen kjempa til vern om våre kyster
De nølar i dag med å kjempe igjen
avdi, den som trugar eingong var vår venn.

Supermakta USA har fått sin make
I dag sloss Sovjet med om overtaket.
knytta til den eine vil kampen vår knekkjast
Nei, mot dei baa må slaget rettast.

Ser De ikkje, Sovjet sitt folk har vorte slavar
Nye tsarar trampar tungt på heltegraver
Ser De ikkje, sosialismen er knust
at draumen De elska er fallen i grus

Den raude arme som var folka si trøyst
No lyer han dei nye tsarane si røyst
Flåten i havet lovar ikkje godt
det raude flagget vaier til hån og til spott.

(skreven av ein dansk kamerat,
omsetjinga står redaksjonen for)

»MERITTLISTE»

Ei fullstendig liste over de imperialistiske overgrepene de to supermaktene har begått mot andre folk og nasjoner ville fullstendig sprengte grensene for dette bladet. Vi skal derfor her bare reint stikkordmessig gå gjennom de største forbrytelsene siden midten av 50åra.

USA

Vi lar president Dwight D. Eisenhower holde en kort innledning før vi går over på USAs svarte merittliste. 16. april 1953 sa Eisenhower: »Enhver nasjons rett til å ha en regjering og et økonomisk system etter eget valg er ukrenkelig... Det er uforvarselig av en nasjon å ville diktere en annen nasjons styreform.»

– Den 15. september 1950 invaderer USA Korea og setter i gang en storstilt terror-krig mot det koreanske folket. USA kontrollerte FN og fikk FN på fascistenes side. Krigen varte i drøye 3 år og la Korea helt i ruiner. 4 millioner mennesker ble drept eller såra.

– gjennom kupp planlagte og leda av USA blir Mossadegh styrta i Persia i 1953. Superprofittene til Anglo-Iranian Oil Company var trua av at Mossadegh ville nasjonalisere oljeressursene. Etter kuppet mottok Anglo-Iranian Oil Company 70 millioner dollar i erstatning.

– 18. juni 1954 gjennomfører USA kupp i Guatemala. Kuppet har form som en direkte invasjon med amerikanske fly og flygere. Årsaken til kuppet var at myndighetene i Guatemala stod for

Folket i Tsjekkoslovakia protesterer

ei nasjonaliseringslinje og trua profittene til det amerikanske konsernet United Fruit.

– USA invaderer Libanon i 1954 med offisiell begrunnelse at den USA-vennlige regjeringa i Irak var styrta! – I 1958 står USA også bak et kuppforsøk på Sukarno i Indonesia. I 1/2 million kommunister blir drept.

– I 1961 mislykkes USA i et invasjonforsøk på Cuba. Denne episoden i Grisebukta var nær ved å utløse en 3.verdenskrig.

– I 1964 myrder CIA Lumumba som var statsoverhode i Belgisk Kongo (Zaire).

– I 1964 går USA sammen med England og Belgia om å gjøre invasjon i Stanleyville i Kongo-Kinshasa.

– Santo Domingo blir okkupert av USA i 1965.

– Fra begynnelsen av 60 åra til 1975 dreiv USA den største terrorkrigen verden har sett i Indo-Kina. Terrorbombing av sivile mål blei en dagligdags sak.

– Hellas blir offer for CIA i 1967. Kuppet blir gjennomført etter planer som er lagt av NATO.

– 1973 – USA lager blodbad i Chile. Arbeidere i tusentall blir torturert og drept.

De to supermaktene: ne fiender av ens folk

mot den sovjetiske okkupasjonen. «Reis hjem» står det på transparenten.

SOVJET

På den 25. kongressen til det russiske revisjonistpartiet sa Bresjnev: «Det er ikke et hjørne i verden... som vi ikke har tatt i betraktning når vi har utforma utenrikspolitikken vår.» For en gangs skyld har Bresjnev rett. Som vi skal se betyr dette at det ikke finnes steder der den sovjetiske sosialimperialismen ikke prøver å intervensere, ingen steder hvor de ikke fisker i rørt vann, ingen konflikter der de ikke prøver å trekke ut profit.

– Fra 1956 og fram til i dag har Sovjet lagt et kontinuerlig press på Egypt. I oktober la Sovjet sterkt press på Egypt for å få landet til å slutte oktoberkrigen mot Israel. I dag har Egypt brutt de fleste forbindelser med tsarene i Kreml.

– I 1962 gikk India til angrep på Kina. Sovjet støtta India.

– I 1965 og 1971 ga Sovjet aktiv hjelp til Indias krigføring mot Pakistan. Den siste krigen førte til opprettelse av staten Bangla Desh og sovjetisk militærbase i landet.

– Tre ganger har Sovjet hatt militærøvelser hvor landgangsovelser mot Norge har vært viktig del av øvelsene –

de såkalte OKEAN-øvelsene i 1968, 1970 og 1975.

– Fra 1970 til 1975 var Sovjet aktiv på quislingen Lon Nols side i Kampuchea. Sovjet ga ikke opp forbindelsene med quislingregimet før frigjøringshæren inntok Pnomh Penh og landet var frigjort!

– Tsjekkoslovakia ble offer for den sosialimperialistiske jernhælen i 1968. Enda i dag – snart 8 år etter invasjonen – står det 75000 russiske soldater i Tsjekkoslovakia.

– I 1971 sto Sovjet bak et mislykka kuppforsøk i Sudan.

– På alle havrettskonferansene har Sovjet stått steilt imot de små lands interesser. I Sovjetherskernes øyne er de små kyststatenes rettfærdige kamp for nasjonal sjøfæderett «småstatsjævinisme».

– Angola reiv seg løs fra Portugisisk kolonialisme i 1975, men friheten varte ikke lenge. Ved hjelp av undergraving og infiltrering klarte Sovjet og USA og lage et blodbad for å splitte opp det angolesiske folket og få seg nye interesseområder. Sosialimperialistene vant borgerkrigen og i dag er Sovjets interesser i Angola sikra av tusenvis av Cubanske soldater.

Rød Ungdom kjemper konsekvent mot all imperialisme. Vi protesterer når England driver rovdrift på fiskeressursene utafor Island og vi demonstrerer på gata til støtte for de arabiske folkenes kamp mot Israels imperialistiske aggresjon på deres landområder. Likevel legger vi hovedtyngden av vårt arbeid mot imperialismen i kampen mot de to supermaktene USA og Sovjet. Som den breie dokumentasjonen i dette nummeret viser er det disse to landa som utgjør hovedtrusselen mot verdens folk i dag. Det er bare USA og Sovjet som intrigerer i alle konflikter over hele kloden. Det er bare USA og Sovjet som har et spionnett som opererer i hele verden – USA med sitt CIA og Sovjet med sitt KGB. Det er de to supermaktene som kontrollerer hver sin aggressive militærpakt – USA er storebror i NATO, mens Sovjet har høvdingtittelen i Warzawapakta. USA og Sovjet kontrollerer hvert sitt våpenarsenal som er av en slik størrelse at de ikke kan sammenlignes med noen andre land. USA og Sovjet rivaliserer om verdensherredømmet og ruster opp i en takt verden aldri har sett maken til. USA og Sovjet forbereder verdenskrig – en krig retta mot arbeidsfolk i alle land.

Utsnitt av maleri av Rolf Groven: «Friheten leder folket»

Atombombesprengning. Supermaktene vil ikke ha skrupler med å bruke atombomba, men det vil aldri bli snakk om noen total utslettelseskrig. En utryddelseskrig ville ødelegge mulighetene for å få nye markeder og mer profitt for kapitalistene.

Var vi redde

Var vi redde for krigen, vi som var tenåringer – som det het med et uttrykk importert fra Amerika – i 1950-åra? Å, det er vanskelig å svare på! Men helt sikkert er det at vi følte uhygge når navnet Hiroshima ble nevnt. En sommer satt vi noen 13-åringer på et svaberg ved Langesundsfjorden og diskuterte atombomben. Det var sommeren 1957. Om høsten døde gamlekongen og russerne greide å skyte opp den første Sputnik'en, mens amerikanerne bare fikk sine digre raketter et par meter til værs fra Cape Canaveral.

– Sovjet kommer først til månen, sa jeg. – Banna bein.

– Ikke drit deg ut'a. Amerika er mye sterkere, sa en gutt med rundt, flatt ansikt som het Wichmann og bodde i en villa på Heggeli.

Vi var speidere, i II Bestum tropp, og vi ville gjerne være barske. Derfor kalte vi hverandre alltid med etternavn. Det var en vestkant-skikk, dette å bruke etternavn. Og vi kom fra vestkanten, fra det grønne, frodige beltet som strekker seg fra Bestumkilen til foten av Holmenkollåsen. Om våren hadde vi gått ut av 6.klasse på skoler som Smestad (kronprins Haralds egen skole) og Bestum, og vi hadde hatt et helt år med engelsk.

– Amerika vil ikke greie det, sa jeg. – Det er alt for mye urettferdighet der. I Sovjet er alle interessert i å komme til månen.

– Hør på sosialisten! ropte Wichmann. Han brukte tjukke brilleglass og

øynene hans så alltid svære ut.

– La ham få snakke ut, sa Ringvold. Ringvold var alltid så fornuftig og grei. Seinere skulle han bli mannen bak de beryktede Creditbank-notatene om SUF(m-1) og andre progressive. Men det var altså lenge til, og sommeren 1957 fantes det ikke noe SUF.

– Sosialist? sa jeg. – Kanskje det. Se på skolesparinga. Hvem er det som kommer med 100 kroner hver uke? Hvor får du de pengene fra, Wichmann? Fra mamma, hva? Einar og jeg samler bly og kobber, vi.

– Faen i helvete, sa Wichmann og reiste seg for å dytte meg på sjøen. Jeg lot ham dytte. Det var godt å komme uti. Hele ettermiddagen hadde vi lekt krig i varmen. Troppen ble delt i to partier som fikk hvert sitt flagg, et rødt og et blått. Flaggene ble plantet på knauser i skrentene i det ville terrenget på Håøya, som øya vår het. Så gjaldt det å erobre fiendens flagg og føre det tilbake til sitt eget.

Det gikk hardt for seg. Ingen kan legge mer krefter og blindt raseri i et knyttneveslag enn en trettenåring som har fått tak i fiendens flagg, men som har fire fiender over seg som ulver.

Miki het en ungarsk gutt som hadde et etternavn som var for vanskelig til at noen kunne si det. Han var flyktning fra Budapest og den store kampen der året før. På hakkete norsk fortalte han den spennende historia om hvordan han hadde lurt seg over grensa til Østerrike,

gjennom minefelter og gode greier.

Miki og jeg var regnet for å være de hissigste. I kampens hete hadde jeg greid å kløyve leppa hans med et stokkeslag. Det var da han spyttet blod og ropte: – Do! Jævla sochialist!

Den satt godt. Det ble mye erting av det. Enda mer erting enn av historia med frøbrødet. Bever-patroljen som jeg var patroljefører for hadde vært på innkjøpstur til Helgeroa. De andre kjøpte is og jorbær, men jeg kjøpte av en eller annen grunn et idiotisk frøbrød. Hjemme fikk jeg aldri frøbrød. Troppsførerne holdt på å le seg i hjel da jeg kom drassende med brødet. Det var et pyse-brød. Så ble jeg døpt »Loffen». Det var tross alt bedre å hete »Sosialisten» enn »Loffen».

Nå kom jeg opp fra vannet og hadde greid å svi armen på en manet. Ringvold hadde sigaretter. Han delte ut South

State. Vi røykte uten å inhalere og hostet fælt.

– Russerne kan aldri komme foran Amerika, sa Ringvold. – De har ikke nok atomraketter. Amerikanerne kan utslette hele Russland. Sønn!

Han slo sigaretten i fjellet så gnistene føyk.

Atombomben var et argument en ikke kom utenom. På Filmavisen hadde vi sett bilder av prøvesprengninger, og en gang var det et kort filmglimt av Hiroshima. Alt ble feid bort og svidd vekk. menneskene i gatene brant som fakler. Noen ble til kull med en gang. I Hisoshima kunne de komme bort til et menneske som så helt fint ut, men tok de i det ble det plutselig til stov. I »Det Beste» sto det historier om hvordan skyggene til folk ennå kunne sees på fortauene. De var blitt brent inn i asfalten av radium eller hva det var.

Ringvold hadde ikke stumpet sigaretten bare for å demonstrere makta til USAs krigsmaskin. Han hadde sett Oluf Reed-Olsen komme. Reed-Olsen var troppsfører, eier av Håøya og motstander av røyking. Vi som ikke hadde fått slukket røyken fikk en omgang kjeft.

– Er du ikke redd for atombomben, du? spurte Reed-Olsen, både hånlig og vennlig på en gang. Det var stilen hans. Han var en kjent krigshelt og hadde skrevet flere bøker om sabotasje og spionasje han hadde vært med på under krigen.

– Jo'a, sa jeg.

Ei fortelling fra sommeren 1957 av Jon M.

– Er du redd for at det skal bli krig?
 – Jo'a. Det er klabern det...
 Jeg pleide å si «klabern». Og jeg hadde den samme respekten som de andre for krigshelten.
 – Ingen grunn til å være redd for krigen, sa han.
 – Til det er USA alt for overlegent militært, sa Wichmann, den papegøya.
 – Tenk bare på Korea, sa Ringvold.
 Det var den samme gamle lekse: USA, Korea og NATO. Nå ville sikkert en eller annen si NATO. Og hvis jeg sa imot NATO ville noen si: Ungarn, eller Tsjekkoslovakia, eller i verste fall Baltikum som ingen visste noe om, i alle fall ikke jeg. Det gjaldt å komme seg på offensiven. Mitt stikk var Tyskland. Vi var født i krigens siste år og hatet sjølsagt Tyskland djupt og inderlig. På kino hadde vi sett «Under hakekorsets svøpe». Nazismen kunne ingen forsvare.

kommunist etter Ungarn også. Ding Bing...? Nei.
 – Ved Dien Bien Puh var det franskmenn som sloss, sa Reed-Olsen. – Dessuten sloss de en gerilja-krig.
 Franskmenn og gerilja-krig. Dette ble for vrient. Men jeg ville ikke gi opp.
 – Disse kin... indo-kineserne... de vant i alle fall med alminnelige geværer og mitraljører, sa jeg.
 Reed-Olsen hadde lært oss hvordan en skulle rigge opp et mitraljøreir. Han hadde vist oss hvordan en lager Molotov-cocktails etter oppskriften fra Budapest året før. Riktignok uten Molotov i, men de brant bra med parafin også. Dette var det fine med II Bestum; mye slåssing og nesten ikke noe religion!
 – Hadde det vært amerikanerne, sa Ringvold, så hadde de sikkert sluppet en atombombe på det fortet.
 – Jamen, hva skal de med landet da,

tretten eller atten år i dag, du behøver ikke rote så inni hampen som vi måtte. Mulighetene til å skaffe seg skikkelig kunnskap om verden og hvordan du må slåss for å forandre den er helt andre. Jeg skal ikke male ut i det vide og breie om alt som har hendt på de 19 åra, det er store ting og det ville kreve ei bok eller fem. I dag finnes en revolusjonær ungdomsorganisasjon: Rød Ungdom. Den er ennå ikke så stor og slagkraftig at det er noe å slå seg på brystet for, men den har «mykji erfaring», for å si det med Arbeidslaget.

Over hele landet arrangeres det sommerleire. Synes du at du kan for lite, lurer du på om det virkelig er fare for krig, på hva du skal gjøre hvis krigen kommer – dra på leir!

Det finnes andre tilbud. Du kan dra på leir arrangert av Sosialistisk Ungdom. Men det blir omtrent som å dra tilbake i femtiåra! Der i gården tror de ennå at Sovjet er et sosialistisk land som ønsker fred og fordragelighet på jordkula. Samtidig som de ser at det stikker atomraketter i hopetall opp av bakken både i øst og vest, og skjelver i bukse for stjernesmellen.

De kjernefysiske våpnene er blitt mer, ikke mindre, farlige. Men folkene over hele verden er blitt mindre, ikke mer, redd dem. De har sett at «terrorbalansen» ikke dugde til å terrorisere indokinesiskefattigbønder og arbeidere fra å slå seg fri. «Bomba» henger der og kan gjøre mye djevlskap, men ikke stoppe folkets kamp. Og slippes den vil verden bli herjet av revolusjonære stormer, – alt det gamle med jorda jevnt.

Om det er mørke skyer på sommerhimmelen over hele Norge, atskillig mørkere enn i 57-sommeren fordi Sovjet er blitt en aggressiv supermakt, så er framtida lys. Det finnes en revolusjonær bevegelse som har ei linje for å møte krigen, som vil kunne organisere motstand. Du kan lære noe av å slutte deg til denne bevegelsen – og den er også avhengig av deg. For uten din iver og vilje til å lære mer og slåss bedre, utendin faste holdning til krigen og revolusjonen, vil ikke framtida være så lys.

Jon M.

for krigen?

– Tyskland er blitt med i NATO, sa jeg og spilte ut trumf.

– Skal vi stupe? sa Wichmann, den feiging, og hadde alt tatt av seg brillene.

– Det er nødvendig for Vestens forsvaret at Tyskland er med i NATO, sa Reed-Olsen. Autoriteten hadde talt. Der fikk jeg meg en på nesa!

– Men... men Tyskland får ikke atombomber. Norge skal ikke ha noen heller, sa jeg. Ikke det at jeg gikk med sånt atommerke. Men så klart at en sosialist måtte være mot atombomben.

– I krig må en forsvare seg med alle midler. Det er vår styrke at vi har atomvåpen – at vi vil få atomvåpen, sa krigshelten. – Det er på grunn av atomvåpnene at det er fred i verden. Ingen tør gå til krig. Resultatet vil bli forferdelig.

Det ble stille på svaberget. Langt inne i fjorden steg den gule røyken fra Herøya til værs og la seg som en dis foran sola.

Hvem av oss drømte ikke om bildet av den enorme atomsoppen som ødela alt?

– De brukte ikke atom i Korea, sa jeg. – Enda de ikke vant.

Ingen gadd svare. Wichmann begynte å krangle med en liten gutt som het Engh – og som i voksen alder skulle bli ubåt-skipper – om et glass bringebær-syltetøy.

– Ikke i det der andre landet heller, fortsatte jeg. – Ved det fortet i jungelen...

Hva pokker var det fortet het? Jeg hadde hørt det av en gammel nabo som hadde vært helt i Kina og som var

hvis de har ødelagt det? Jeg tror ikke de tør å kaste atombomber! ropte jeg. Og nå var jeg så hissig at jeg kunne begynne å grine, for nå visste jeg at jeg var inne på noe, men jeg kunne ikke få sagt det. Den som hadde *kunnet* mer.

— — —

Det er – ja, tida flyr, den – 19 år siden denne sommeren ved Langesundsfjorden. Jeg ser at svaret på spørsmålet om redselen for krigen er blitt upresist, så upresist som det må bli når en skal se et dusin år bakover til en svunnen sommer. Likevel tror jeg at mange som var unge på slutten av femtiåra vil kjenne igjen stemninga. Og sjøl om det var ei slags «uskyldstid», ei tid hvor vi visste lite og famlet mye, så var vi ikke så sære. Saka var nettopp at vi famlet, og det var en god ting. Vi prøvde å gni grugget ut av øynene og finne et fotfeste.

Om denne vesle fortellinga har en moral, så er det denne: Du som er

Bli med på sommerleir!

Intervju med en representant for

Røde Garde har hatt en samtale med en representant for Sentralkomiteen i Arbeidernes Kommunistparti (m-l) om krigsfaren. I dette intervjuet tar vi opp bl.a. hvorfor krigsfaren er økende, hvordan et angrep på Norge kan komme til å arte seg og hvordan det norske folket skal møte et supermaktsangrep. Intervjuet tar også opp hvilke oppgaver vi står overfor i kampen mot krigsfaren, samtidig som det peker ut linja for å vende krigen til revolusjon.

I sommer skal kampen mot krigsfaren opp som en av hoveddiskusjonene på alle leirene som ml-bevegelsen arrangerer. Vi oppfordrer alle som skal på leir til å studere dette intervjuet, og alle som ennå ikke har bestemt seg for å dra på leir til å bli med og diskutere denne viktige saka på Rød Ungdom-leir.

Fra en av Rød Ungdoms sommerleire

Norge vil bli dratt med

— I den siste tida har AKP(m-l) lagt stadig større vekt på å advare mot krigsfaren, og hevda at de to supermaktene Sovjet og USA forbereder en ny verdenskrig. Spørsmålet om Norge og krigsfaren skal også opp på ml-bevegelsens sommerleire i år. Hvorfor legger ml-bevegelsen så stor vekt på dette?

— For det første så kan vi med sikkerhet si at så lenge det finnes imperialisme vil det også finnes krig. Den grunnleggende årsaken til både 1. og 2.verdenskrig var imperialistenes jakt etter profitt. Imperialistene har aldri nølt med å gå til krig for å forsvare sine interesser.

Når vi legger så stor vekt på krigsfaren i dag, er det fordi vi ser klare tegn på at krigsfaren øker. Norge ligger midt mellom de to møllesteinene USA og Sovjet som stadig rustet opp og blir mer aggressive.

krigsfaren er økende

— Hvordan kan vi si at krigsfaren er økende?

— For det første så foregår det en storstilt militær oppbygging. Jeg skal bare nevne to eksempler her. NATO har nå bestemt at det skal stasjoneres britiske soldater i Norge flere måneder hver vinter for å drive permanente øvelser. I virkeligheten er dette å opprette midlertidige baser av utenlandske soldater på norsk jord.

På den andre sida driver Sovjet og føler NATO-styrkerne direkte på tenna. Under øvelser i vinter fløy russiske jagere inn over norsk territo-

rium for så å bli avskjært av det norske flyvåpenet. Dette er rein krigstrening, å føle motstanderen på tenna.

Supermaktene drives til hardere kamp om verdensherredømmet ikke minst pga. 3. verdens kamp mot imperialismen, og fordi de møter stadig større problemer i sine tradisjonelle interesser: NATO og Warsawpakta.

I vest slåss f.eks. folket i Nord-Irland for frigjøring fra England, og i Spania slåss folk mot fascismen. USA har mista mye av det grepet denne supermakta hadde på Vest-Europa tidligere. Sovjet ønsker å utnytte dette til egen fordel, samtidig som de frykter de revolusjonære kampene like mye som USA.

Sosialimperialismen har styrka seg i noen land som f.eks. Finland og deler av Øst-Europa. Samtidig er det grepet de har på ingen måte stabilt. F.eks. så er Romania medlem av Warsawa-pakta, men prøver hele tida å føre en uavhengig politikk. Og det er viktig å være klar over at det er ikke bare folket i Tsjekkoslovakia som hater sosialimperialismen. Arbeideropprørene i Polen i 1970 og protestene mot matvaremangelen i Sovjet helt nylig er eksempler på at i visse situasjoner skal det ikke mye til før det kan bli virkelig store opprør.

Disse tendensene både i Øst og Vest tvinger supermaktene til å slåss hardere om herredømmet.

en trusel mot Norge

— Men hvordan kan vi si at krigsfaren er en konkret trusel mot Norge?

— Grunnen til dette er at Europa er den feite biffen supermaktene slåss om. Den som har kontroll over Europa vil være den andre supermakta overlegen. Europa er den rikeste og mest utvikla verdensdelen.

NATO har alltid snakka om den store betydninga av nordflanken, dvs. Norge. At Sovjet legger vekt på dette også ser vi ikke minst av at verdens største flåtebase ligger i Murmansk, bare noen få kilometer fra grensa mot Sovjet i nord.

Hvis det blir krig, kan supermaktene vanskelig komme utenom Norge. Om Sovjet i det hele tatt skal bruke styrkene fra flåtebasen i Murmansk, så må de ha klar bane rundt Norge. USA vil prøve å avskjære disse styrkene, og

fordi Europa supermakte

derfor er Norge av stor betydning for både USA og Sovjet.

Norge kan bli okkupert

— Hvordan vil et eventuelt supermaktsangrep på Norge arte seg?

— Det er sjølsagt umulig å spå nøyaktig om sånne ting, men noe kan vi i alle fall si.

Hvis Sovjet angriper Norge er det grunn til å tro at det vil bli et raskt angrep med store styrker. Målet vil være å okkupere hele Norge på veldig kort tid. Spesielt hvis det er et overraskelsesangrep er det grunn til å tro at Sovjet vil klare dette.

Om Norge kommer under Sovjetisk okkupasjon, og mye kan tyde på det, vil det være

Sentralkomiteen i AKP(m-l):

som nazi-okkupasjonen, men det vil bli mye hardere. Mange nordmenn gjorde tapper motstand under siste krig, men tapene var likevel nokså små. Hvis det blir en mer omfattende krig, må vi regne med mye større tap. Sovjet vil opprette konsentrasjonleire for patrioter som er mot okkupasjonen, de vil bruke terror og henrettelser akkurat som nazistene gjorde under 2.verdenskrig etterhvert som

ut på akkurat dette.

Uansett hvem som kommer først i tilfelle krig, USA eller Sovjet, så vil ingen av dem slåss for norske interesser, de vil bare gjøre Norge til slagmark.

krigen kan vinnes

– Men en ny verdenskrig er et dystert perspektiv. Vil det være mulig å knuse imperialismen og frigjøre Norge?

– At en ny verdenskrig vil

Kinesiske soldater demonstrerer mot russisk angrep

i en ny storkrig

bli hard, betyr ikke at den ikke kan vinnes. Tvert i mot, jo hardere supermaktene angriper, jo flere folk får den mot seg, og jo før vil den lide nederlag. Og det er mange flere nå som kjenner til metoden med folkekrig som vi har sett bl.a. i Vietnam og Kambodsja, enn det var f.eks. under 2.verdenskrig.

Nå har vi snakka mest om krig og krigsfares. Men det betyr ikke at perspektivene for folket i Norge er dystre. Vi må spørre oss: Er krig et uttrykk for styrke eller svakhet i imperialismen? Til det vil vi svare at krigen viser at imperialismen grunnleggende er svak, at den ikke kan løse sine stadig større problemer uten å gå til krig og ødeleggelse. Vi er mot krigen, men vi er ikke redd den. For hva var

gå svekka ut av enhver imperialistisk krig, mens folkene vil vinne frihet, nasjonal sjølstendighet og sosialisme.

krigen vil føre til revolusjon

Om vi reiser folket til kamp mot supermaktene, advarer mot krigsfares og forbereder folk på krig, om vi under krigen bygger opp en sterk frigjøringshær som kaster imperialismene ut av landet, ja da har vi muligheter for å bygge et sosialistisk Norge etter krigen.

Vi skal kjempe mot krigen fordi den er en røverkrig satt i gang av imperialismene, men i en eventuell krig skal vi utnytte alle imperialismens svakheter og folkets styrke for å gjøre slutt på all impe-

rialisme og krig for framtida. Dette gjør vi ved å vende krigen til revolusjon, ikke bare kaste ut de utenlandske imperialismene, men kaste monopolborgerskapet i Norge på sjøen for godt og legge grunnlaget for et sosialistisk Norge der arbeiderklassen har makta.

folkekrig passer utmerka til Norge

– Det er mange som hevder at folkekrig er umulig i et land som Norge, at det ikke passer. Kommenter til dette?

– Ja, det er noen som sier at folkekrig ikke går an i Norge. Dette er bare tull. Folk overalt kan føre folkekrig. Soldatene er mobilisert fra folket til den imperialistiske hær leda av reaksjonære.

a er den feite biffen ne sikler etter

motstanden økte i Sovjet, i Albania, i Nord-Italia.

På den andre sida kan det hende at USA er forberedt. I så fall vil USA kjøre fram store styrker. De styrkene vil ikke slåss for norske interesser, bare se hvordan de amerikanske styrkene herjet i Vietnam. USA vil i så fall sikre sin makt i Norge med et militærdiktatur. NATO-planene går

utgangen på 1.verdenskrig? Jo, at verdens første sosialistiske stat oppsto, nemlig Sovjetunionen. Etter 2.verdenskrig var nesten 1/3 av menneskeheten frigjort fra imperialismen gjennom revolusjonen i Kina og Øst-Europa. Dette viser at krig ikke er uttrykk for styrke, men tvertimot for krampetrekninger i imperialismen, og at den vil

Fra et albansk maleri »September 1942»

FLYGEBLADENE

Dette utdraget er henta fra boka Stål og Slagg av russeren Vladimir Popov. Boka handler om et stålverk i Sovjet under 2.verdenskrig. Stålverket produserer panserstål til sovjet-armeen, men de tyske nazistene rykker fram. Før de invaderer byen blir mesteparten av stålverket ødelagt, og mange av byens innbyggere reiser østover for å jobbe på andre stålverk. Men noen blir igjen i byen, blant annet noen ungdommer fra kommunistpartiets ungdomsforbund som får i oppdrag å danne ei underjordisk motstandsgruppe.

Det er nødvendig å komme igang med motstandsarbeidet i den okkuperte byen straks. På revolusjonsdagen sjuende november må det spres flygeblad i byen. Ungdommene har en radio og får tak i sovjet-nyheter, men hvordan skal de få spredd flygebladene effektivt?

På den sjuende november fordobla tyskerne vaktholdet. Patruljer marsjerte gjennom gatene, og i luften kretset jagerfly.

Ved tolvtida om dagen braste den vakthavende offiseren inn på Pfauls arbeidsrom.

– Det er fullt av flygeblad ute i byen! ropte han.

Pfaul kikket surt på det forskrekkede ansiktet hans og trakk uforstående på skuldrene. Flygeblad var jo ikke noe nytt, de forekom i hver eneste okkupert russisk by. Han betraktet dem som et uunnvælig onde.

– Hvor har disse flygebladene åpenbart seg hen da? spurte han rolig og så ironisk på offiseren.

– I luften! De kom rett ned fra himmelen!

Pfaul hevet øyebrynene.

– Kom ikke med eventyr! sa han barskt, men reiste seg likevel og gikk ut for å overbevise seg.

Offiseren hadde rett.

Midt på blanke dagen hadde det begynt å falle flygeblad over byen. I begynnelsen hadde ingen lagt merke til dem. De svevde under den lyse, skyfrie himmelen som en flokk duer. Siden begynte noen av dem å falle langsomt, men de andre fortsatte ferdens sin og det var umulig å gjette hvor de kom til å falle ned.

Pfaul sprang til en telefon og ga ordre om at hele garnisonen skulle utkommanderes til patruljetjeneste. Etterpå tilkalte han sjefen for politizei-russerne og skjellte ham ut med sitt ræste vokabular.

Motorsykler for knattreende gjennom gatene, politizei-russere snodde seg omkring overalt. Men flygebladene falt i bakgårder og på hustak, hundrevis av øyne fulgte dem oppmerksomt mens de dalte. Flokker av smågutter var på farten etter dem og bar dem hjem.

Pfaul befalte at ett flygeblad straks skulle bringes opp til ham. Snart hadde han en hel haug foran seg på bordet. Det var utjevne ark fra vanlige skrivebøker

og notisblokker, fullskrevne på begge sider. Over teksten var det tegna en liten rød stjerne og under stod de to bokstaverne »SK».

Pfaul så på flygebladene og kjente en nesten lammende skrekk. Hvem kunne ha kastet dem ut over byen? Hvor kom de fra?

Ingen Sovjetfly hadde fløyet over byen. Flygebladene så ut til å ha oppstått av sjølve luften, fra vinden som blåste fra øst.

Et av flygebladene havna på Opanasenkos gårds plass. Svetlana stakk det fort inn i ermet, og da hun hadde kommet inn leste hun det flere ganger mens hjertet dunket av glede, enda hun sjøl den natta hadde sattet og skrevet et ti-talls av de samme flygebladene. Siden satt hun lenge ved vinduet og lurte på hvordan de hadde kunnet komme ned gjennom luften.

Folkekrigen mobiliserer bredt blant folket mot fienden, og hvorfor skulle ikke folket sjøl som forsvarer seg mot imperialismen mobilisere bedre enn de reaksjonære og også lage en bedre hær? Frigjøringskriger over hele verden har vist at dette er fullt mulig.

Dessuten er Norge et land som er ideelt for en slik krig. Alle borgerlige eksperter er enige i at naturen, fjella, skogene egner seg utmerka for smågrupper som fører geriljakrig.

arbeiderklassen skal ha makta

– 2.verdenskrig endte med at det norske monopolborgerskapet tok igjen makta i Norge. Hva er kommunistenes linje i tilfelle et nytt imperialistisk angrep på Norge?

– Vi kommunister mener at en sann krig ikke må ende med at monopolborgerskapet kommer til makta igjen. Det er imperialismen som er årsaken til krig, det er imperialistene som slipper fremmede makter inn i Norge. Monopolborgerskapet vil ikke ha noen som helst lojalitet til norske interesser, men alliere seg med den supermakta som kan gi dem profitt. Under 2.verdenskrig så vi hvordan monopolborgerskapet motsatte seg sabotasje mot viktig industri, og hvorfor? Fordi de aldri slutter å tenke på profitten, heller ikke under krig. Hjula må holdes i gang, for at profitten skal strømme inn.

Vi er for at de som slåss for å frigjøre Norge skal ha makta. Det er folket som vil være soldatene i Norges frigjøringshær, det er arbeidere og

progressive som vil falle ved fronten i kampen mot supermakten, og det er også arbeiderklassen som skal ha makta når imperialismen er kasta ut.

fortell om krigsfaren

– Hva mener du bør være oppgavene til den anti-imperialistiske ungdommen i kampen mot krigsfaren?

Arbeiderklassen har makta i Kina

Opanasenko kom hjem fra arbeidet om kvelden samtidig med hustruen. Svetlana rakte fram flygebladet uten et ord, og han fikk det travelt med å få på seg brillene.

»Kjære kamerater» begynte budskapet fra den ukjente kilden. »Vår kjære leder, kamerat Stalin, sa i talen sin den sjette november: De tyske inntrengerne ville ha en utmattelseskrig da de angrep sovjetfolket. Ja, er det så at tyskerne vil ha en utmattelseskrig, så skal de få viljen sin.»

Opanasenko leste disse linjene tre ganger enda han skjønte hvert ord fullt ut.

– Ingen andre enn kamerat Stalin kan ha sagt det på den måten, sa han djupt rørt og fortsatte å lese resten.

.....

I tre dager på rad glante spesielle vakter mot himmelen så øynene begynte å verke. Den fjerde dagen falt det flygeblad over byen igjen. Som forrige gang kom vinden fra øst. Vaktene blei skjelt ut. Men sjøl om flygebladene etter dette kom enda en gang, kunne ingen av vaktene forklare hvor de kom fra.

Pfaul var fra seg av raseri. Da krets-kommandanten ringte og forlangte en forklaring, kunne han ikke svare noenting.

.....

Til slutt kom en av vaktene og rapporterte at flygebladene kom ut av pipa på martinavdelinga. Pfaul gikk helt opptil soldaten og luktet mistenksomt på ham, men mannen var fullstendig edru.

Kommandanten befalte at det skulle lages en felle inne i skorstenen. I flere dager måtte soldatene sitte der og vente i det iskalde luftdraget, mens de forbannet alt og alle på jorda. Men flygebladene falt over byen likevel. Denne gangen kom de fra pipa på den tredje martinovnen. Da ga kommandanten ordre om at det skulle stilles vakter ved alle pipene. Men neste morgen virvlet flygebladene omkring igjen. De forskrekkede soldatene fortalte at flygebladene hadde kommet forbi dem i mørket som en flokk fløggermus.

Pfaul tilkalte Smakovskij og Valskij og dro sammen med dem til martinavdelinga. Med en plutselig innskyttelse tok Valskij et papirark og putta det inn i røykluka. Noen sekunder etterpå fløy arket ut av pipa. Gåten var løst. Det blei satt ut vakter ved lukene også. Men da kom det flygeblad ut av pipa på sintringsverket.

Pfaul raste og befalte at det skulle stilles vakter ved hver eneste pipe på alle anlegg og fabrikker. Alle røykganger blei murt igjen.

Sasjka var i dårlig humør da han kom til Valja.

– Nå er det slutt for oss, sa han dystert. Det sitter fritzer på vagler i hver eneste pipe.

– Vi kunne ikke ha venta noe annet, svarte Valja. Nå må vi begynne å klistre. Det viktigste er unnagjort. Folk venter på flygebladene og leser dem. Og du vet, Sjaska, de må komme hver dag. Vi får klistre dem på innsida av gjerdene og i oppgangene i leiegårdene.

.....

– Du må huske at det er mye farligere å klistre flygeblad, fortsatte

hun. Du må plukke ut de aller mest pålitelige av dem som har skrevet flygebladene for oss. De som kan holde ut hva som helst hvis de blir tatt.

– Det fins mange av dem. Jeg har fine hjelpere.

– Er du sikker på at du ikke overvurderer dem?

– Ja da! Ta Jura for eksempel. Radioen betyr mer enn livet for ham, og enda så ga han den til deg uten innvendinger.

– Mer enn livet! sa Valja og lo. Svært så vakre ord du har begynt å bruke.

– Ja, betyr den ikke mer enn livet kanskje? svarte Sjaska indignert. Du vet hva tyskerne gjør hvis de finner en radio. De skyter deg på flekken. Og enda så leverte ikke Jura den inn eller ødela den. Og dessuten, hvis en eller annen ikke skulle holde ut, så skjer det ikke noe. Ingen av dem vet hvem de andre er, så de kan bare utlevere meg.

Valja så oppmerksomt på Sasjka. – I alle fall er det best at du gir meg adressene deres, sa hun. Skulle det hende noe, så kan jeg overta plassen din.

– Kan du holde ut, Valja, hva de enn gjør med deg? spurte Sasjka alvorlig og så henne forskende inn i øynene, og Valja forstod nå hvor mye han hadde vokst i denne vanskelige tida.

– Ja, jeg holder ut, Sasjka, svarte hun enkelt. Mot alt de kan finne på å gjøre med meg og mere til.

– Unge folk bør være klar over at de kan oppleve en okkupasjon fra supermaktene som vil likne nazi-okkupasjonen, men som vil bli minst like hard. I 1940 var folk i Norge uforberedt på en slik situasjon.

Vår oppgave er å forberede folk på en slik situasjon. Vi må gå inn i militæret og diskutere dette med soldatene, vi må diskutere med venner, kjente, familie osv.

Forklar folk at det kan bli krig og hvorfor. Men pass på å ikke prate som nyfrelste som har fått åpenbaringer fra himmelen. Krigsfaen er konkret, og derfor må vi også være konkrete når vi forklarer dette.

Videre, forklar at den norske hæren ikke er noe forsvar mot imperialismen, men at den vil tjene super-

makta USA og undertrykke norske arbeidsfolk. Fortell om folkekrig og illegalt arbeid.

Videre, understrek at det ikke går an å støtte seg på en supermakt i kampen mot en annen. F.eks. så er mange klar over truselen fra Sovjet, men tror at USA vil hjelpe og forsvare oss. Det er som å utrydde pest med kolera.

vi står ikke aleine!

– Men kan folket i Norge aleine bekjempe en supermakt?

– Vi kommer ikke til å slåss aleine. Vi vil ikke ha noen imperialist som alliert, men en krig vil ikke ramme Norge aleine. Det vil bli svære kamper på alle fronter, frigjøringskamper vil bryte ut på nye steder. I tilfelle krig vil opposisjonen i supermaktene

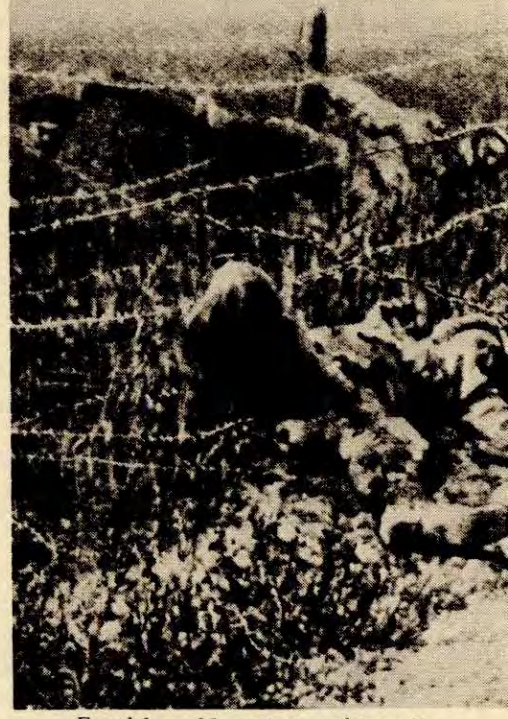

Den spanske borgerkrigen – et lysende eksempel på at arbeiderklassen og folket i et land får støtte fra folk verden over.

vokse seg mye sterkere. Folkene i disse landene vil motsette seg krigen og nekte å være slaktoffer for imperialistenes interesser.

Våre virkelige allierte vil være arbeiderklassen i de imperialistiske landa og folkene i den 3.verden.

Imperialistisk krig: Profitt for borgerskapet, liding for arbeidsfolk

Engelske soldater i piggrådgerde

Det finns to slags krigar. Det finns imperialistiske krigar og det finns frigjeringskrigar. Eit godt døme på det første er 1.verdskrigen. Det var ein kamp mellom forskjellige imperialistiske grupperingar om ei nyoppdeling av verda. Det var forskjellige bandittar som sloss om det same byttet. Arbeidarklassen vart nytta som kanonføde for at herskarane skulle få profitt.

Den andre sorten krig er frigjeringskrigar, krigar for å frigjere landet sitt frå imperialistiske overgrep. Krigen folket i Vietnam førte mot dei amerikanske imperialistane var ein slik frigjeringskrig.

Her skal me prøve å syne kva imperialistiske krigar tidlegare har ført til for borgarskapet og for det arbeidande folket.

1. VERDSKRIGEN

Den 1.verdskrigen var ein kamp mellom på den eine sida Tyskland, Østerrike, Ungarn og Italia og på den andre sida England, Frankrike og Tsar-Russland. Seinare kom USA med på England si side. Målet for krigen var å vinne kontroll over nye marknader. Tyskland var ei oppadstigande imperialistmakt som ikkje hadde koloniar og marknader frå før. Den einaste måten å få det på var å gå til krig mot dei som hadde det.

Krigen førte til enorm naud og liding for det arbeidande folket. Det var desse som vart utkommandert i skyttargravene ved fronten og det var desse som sleit i fabrikkane for å produsere krigsmateriell. Arbeidarklassen sleit med rasjoneringar av daglegvarer medan borgarskapet, krigs-

profitørane, levde i luksus, trygt unna krigskodeplass og skyttargraver.

Under 1.verdskrigen er det rekna med at omlag 70 millionar vart mobilisert. Berre denne krigen kosta fleire menneskeliv enn alle andre krigar før i Europa tilsaman.

Tap av menneskeliv:
døde soldatar 10mill.
antatt døde soldatar 3mill.
døde sivile 13mill.
såra 20mill.
foreldreause 9mill.
krigsenker 5mill.
flyktningar 10mill.

Tala frå nokre slag syner det vanvittige i ein slik krig. I slaget ved Verdun var tapa på den franske sida 350000. På den tyske sida 330000. Etter slaget som vara i omlag 1 år var stillinga som då slaget starta.

Slaget ved Somme er ennå meir grotesk. Også her var stillinga den same etter slaget. Ved Somme mista 500000 tyskarar livet, 400000 engelskmenn og 20000 franskmenn vart drepane. Dette slaget vara frå juni til oktober.

Det einaste resultat som kom ut av desse slaga var eit enormt forbruk av krigsmateriell som sjølsagt måtte fornyast heile tida. Leverandørane av krigsmateriell tjente seg søkkrike for kvar dag slaga vara.

KRIGSPROFIT

Det er svært vanskeleg å finne konkrete tal på kor mykje borgarskapet tente på krigen. Slike ting skjuler dei sjølsagt best dei kan. Det som

i alle fall er sikkert er at det amerikanske borgarskapet i 1917 hadde 3-4 gonger større profitt enn dei hadde i 1914. I åra krigen vara fekk dei 35 millionar dollar i profitt før skatten var frårekna.

NOREG OG 1.VERDSKRIGEN

Også her i landet merka ein krigen sjøl om landet ikkje var direkte med i krigen. Det var særskilte skipsreiarane som sopte til seg krigsprofitt medan sjøfolka risikerte livet ute på havet.

Eit døme på fraktprofitten: Før krigen kosta det 4,60kr. å frakte eitt tonn kull frå England til Noreg. I juni i 1917 kosta den same frakta 260 kroner.

Skipsflåten i Bergen 10-dobla profitten sin i krigsåra. Det var ein enorm spekulasjon med skip. Til dømes vart eit mindre dampskip i 1915 solgt for 60000. 14 dagar seinare vart det solgt for 300000. Og ved slutten av året vart det solgt for 500000.

Dei som måtte li for at reiarane skulle få profitt var sjøfolka. Under heile krigen var det 829 torpederingar, av desse skjedde 424 berre i 1917. Tilsaman mista omlag 2000 sjøfolk livet.

2. VERDSKRIGEN

Den 2.verdskrigen var i utgangspunktet ein imperialistisk krig på line med 1.verdskrigen. Det var Tyskland som var ei oppadstigande imperia-

Nytårssuk.

Krigskonjunkturjobberer: «Jaja, Herregud, hvis ikke freden er til at undgå får den i guds navn komme.»

Hvepsen, 1918.

listmakt utan koloniar og marknader av størrelse. For å få dette var krig mot dei imperialistmaktene som hadde dette den einaste utvegen. For land som til dømes Noreg og Albania var det å føre kamp for frigjerung ein rettferdig krig mot imperialistane. Krigen var ein rettferdig krig, ein forsvarskrig for Sovjetunionen og dei andre folka som var offer for fascistane sitt overfall.

Borgarskapet i land som USA, England og Tyskland tente enorme summer på krigen. Det finns tal som syner kva den amerikanske monopolkapitalen fekk i profitt gjennom krigsåra.

1938 . . . 3,3milliarder
1941 . . . 17,2milliarder
1942 . . . 21,1milliarder
1943 . . . 25,1milliarder
1944 . . . 24,3milliarder

Dette er tall frå dei alt for lavt sette offisielle kjeldene.

Dei amerikanske monopola utvida og ekspanderte enormt gjennom krigen. Spesielt selskap som stål og kjemikonsernet DuPont, bilkonsernet General Motors og Chryslers og det elektro-tekniske konsernet General Electric.

Tal frå nokre slag i Stillehavsområda mellom USA og Japan syner korleis desse landa nytta sin eigen arbeidarklasse som føde for kanonar. I slaget ved Midway Island mista USA eit hangarskip, ein destroyar, 150 fly og 307 liv. Japan mista 4 hangarskip, ein tung kryssar, 322 fly og 3500 sjøfolk.

Slaget ved Guadalcanal i 1942, 24000 japanarar vart drepne. USA sine tap var noko mindre.

Slaget ved Iwojima i 1945, 20000 japanarar vart drepne og tilsaman 26900 amerikana mista livet.

Slaget på Okinawa 1945, omlag 100000 japanarar vart drepne, dei amerikanske tala er ikkje oppgitt.

Denne masseslakta av ein krig står i skarp kontrast til den marxistiske militærteorien der kvart einaste menneskeliv tel, der ein nyttar folkekrigen sine prinsipp slik det vart gjort i Albania.

BORGARSKAPET TEIER OM TAL OG FAKTA

Det finns metervis av litteratur skrivi om dei to verdskrigane, men likevel er svært mange viktige opplysningar teia i hjel. Til dømes kva slags folk som var soldatar, var dei frå arbeidarklassen eller borgarskapet? Svaret er sjølsagt, men slikt står ikkje i borgarlege historiebøker. Heller ikkje seier dei noko om kven det var som satt trygt og

tente store pengar og kor mykje dei tente. Eit døme: Ei bok på om lag 1000 sider om 2.verdskrigen som heiter »TOTAL WAR» har omlag ei line om ein av dei største tyske krigsprofittørane Krupp. Og det som står om han er at han var for gammal og sjuk til å verta tiltala ved krigsforbrytarprosessen i Nyrnberg!!

Dette syner kor livredde borgarskapet er for at sanninga om dei imperialistiske krigane skal kome fram. Dei er livredde for sanninga, nemleg at den imperialistiske krigen er kjempeprofittar for borgarskapet og eit liv i naud og fare for å verta utkommandert som kanonføde for det arbeidande folket.

KVA KAN VI LÆRE AV DETTE?

I alle imperialistiske krigar er drivkrafta til borgarskapet profitten. Dei krigar for profitt. I alle imperialistiske krigar nyttar borgarskapet soldatar frå arbeidarklassen som soldatar, utan omsyn til om dei dør. Tvertom brukar imperialistane soldatar som ein rein kjøttmur mot åtak frå fienden. Imperialistane vil alltid prate om »forsvar av fedrelandet» og liknande til folket og soldatane. Dette er bløff. Dei vil ikkje forsvare fedrelandet, men sin eigen profitt. Det er berre folket under si eiga leiing som verkeleg kan forsvare fedrelandet. Difor seier vi: Om imperialistane igjen vil starte krig, så skal vi vende våpna mot dei, frigjere landet og feie imperialistane ut med det same så vi ein gong for alle gjer slutt på krigen.

Forbrødring mellom tyske og russiske soldater. Den 1.verdenskrig var slutt, og revolusjonen seira i Sovjet, og fred blei slutta med Tyskland. De tyske soldatene tilkjennega sin støtte til arbeidermakta i Sovjet.

Ture Nermann: Soldatsang

Det brenner over jord og hør! I syd og nord står skriket høyt mot himmelen av redslar og av mord
Til barn og beste venn, hvem kommer vel igjen fra mark og flod som drikker blod av tusen sterke menn?
Men hør fra dødens hoper bak skyttergravens vold – hvem er det vel som roper den nye dags paroll?
Kamerater, hørte I vårt løsen: mytteri!
Fremad, fremad, fremad!

2
Først baster man i bånd vår tanke og vår hånd og driver oss til myrderi »i fedrelandets ånd».

å ofre liv og lem »for frihet og for hjem»
Ånei, for guld og jobbere og for å gjøde dem!
Hva er det de forlanger?
Jo hat og brodermord!
De dærer oss med sanger om hjem og fedrejord!
Kamerater! Hva skal bli vårt svar? Jo mytteri!
Fremad, fremad, fremad!

3
Se morgenen er nær for frihetsfrontens hær, det gjærer rundt armeene blant folket i gevær!
Og hør fra stat til stat går vår revolj: Kamerat! vend våpnene mot herrerne som sådde død og hat!

Det er jo samme dærer som tente krigens brand. Det er jo samme tærer og blod i alle land!
Kamerater! Kom stem i rundt jorden: mytteri!
Fremad, fremad, fremad!

4
Ja, nå er timen full fra skyttergravens muld stig opp soldat fra alle land, slå herrerne omkull!
Vår borgfred bryter vi, og hånden rekker vi, for hjemmets skyld til brødrene av samme stand som vi.
Mot mammons potentater fremmad i sluttet kamp, I frihetens soldater, i tett og taktfast tramp!
Vi kjemper verden fri i enig mytteri!
Fremad, fremad, fremad!
(fra tidlig i 20-åra)

Pasifist?

Vi lever i en førkrigstid. Dette er viktig å vite for alle progressive som ikke ønsker å se landet vårt underlagt supermaktens imperialistiske politikk.

Sjøl er jeg ei jente som har kameraten min i militæret, og jeg mener både gutter og jenter i dag må være forberedt på at vi på nytt må kjempe mot et imperialistisk angrep på landet vårt.

Det norske folket har stolte tradisjoner å bygge på i kampen for uavhengighet. Den norske ungdommens innsats under 2. verdenskrig var av meget stor betydning. Vi må i dag avsløre borgerskapets fredsprat og se i øynene at rivaliseringa mellom supermaktene USA og Sovjet høyst sannsynlig vil føre til krig. Vi må være forberedt på å slå tilbake den vold og lidelse en slik krig vil føre med seg. Det norske «forsvar» er i dag på ingen måte ment å skulle slå tilbake et angrep fra supermaktene.

Det norske militærapparat er et redskap for den norske herskerklasse, og monopolborgerskapet vil aldri stå sammen med folket i kampen mot angriperne. Det er folket sjøl som må kaste ut inntrengerne. Borgerskapet har intet fedreland, de vil støtte seg på den makt de tjener best på. Dette har historien vist oss.

Arbeiderfamilie blir tatt av nazistene i Polen

De fleste av oss som er unge i dag har lært oss til å hate alt som heter krig. Vi har vokst opp i ei tid med utallige eksempler på USAs imperialistiske politikk og utbytting av små land, og i ei tid da Sovjet har vokst fram til å bli en like stor fare for verdens folk som den andre supermakta, USA.

Men denne tida har også vært prega av noe annet som er like viktig: Folkets væpnete kamp har vist de største seire. Vietnamkrigen har vist hele verdens folk at et lite land kan kaste verdens største militærmakt på sjøen gjennom en frigjøringskrig.

I 30 år kjempet dette helt-

modige folket for frihet. Deres ord ble: »Ingenting er mer dyrebart enn frihet og uavhengighet». Og for dette ofret de sine liv. I de seinere åra har fler og fler av oss unge tatt standpunkt for støtte til folk og nasjoner som væpna kjemper for frigjøring fra imperialismen. Vi som hater krigen har forstått forskjellen på rettferdige og urettferdige kriger.

Mao Tse-Tung sier: »Vi er for at krigen skal avskaffes, vi ønsker ingen krig. Men krigen kan bare avskaffes ved krig. Den som vil at det ikke lenger skal finnes geværer – han må gripe til geværet».

Men ennå er det mange som

Det er ikke vi som velger våpen!

Chilenske juntasoldater

tror at imperialismens vold kan bekjempes ved ikke sjøl å gripe til geværet. Jeg vil si til alle dere: det er bra at dere er mot krig, det er vi også i Rød Ungdom. Men vi er nødt til å se virkeligheten i øynene. Viser den oss noe annet enn at vi sjøl må gripe til geværet hvis vi ikke vil underkaste oss volden?

Mange av dere er også i mot de to supermaktene USA og Sovjet. Men hvordan vil dere stille dere hvis supermaktene invaderer Norge? De som kaller seg pasifister er mot krigen. Men de lukker øynene for at krig og vold eksisterer uavhengig av hva vi ønsker. Hva ville »passiv motstand» ha

ført til i kampen mot nazismen? Hadde vietnameserne vunnet sin seier om de ikke hadde ført sin væpnete kamp? Nei, historien viser oss at folket må slå tilbake volden med våpen, derfor må vi lære oss å bruke dette våpenet som skal gi oss freden. Vi kan ikke være for frihet og uavhengighet samtidig som vi ikke aktivt vil kjempe for det. Det er ikke vi som velger våpenet.

Det er ikke vi som ønsker krigen, den ligger i kapitalismens natur. Uten imperialismen kan ikke kapitalismen eksistere. Og imperialismen betyr krig. Det er aggresjon og inntrenging i andre land. Ri-

valiseringa mellom de to supermaktene vil sannsynligvis føre til en ny krig, og det er lite sannsynlig at Norge vil bli noe annet enn en slagmark for supermaktens interesser. Borgerskapet vil i krigen bruke soldatene som kanonføde for sine interesser. Dette vil vi ikke finne oss i. Vi vil møte den imperialistiske krig

gen med en folkekrig mot begge supermaktene.

Vi som hater krigen, må gå til krig mot krigen. Det er ingenting de som ønsker krigen heller vil møte enn et folk som ikke vil reise seg til kamp. Hvis vi ikke går til krig mot krigen godtar vi den vold og terror den krigselskende imperialismen vil bringe med

seg.

Progressiv ungdom må være for å møte krigen med våpen i hånd.

Så lenge det finnes kapitalisme vil det finnes krig. Derfor må alle som ønsker fred kjempe for sosialisme. Imperialismen og kapitalismen må knuses, og folket må bevæpne seg for å vinne denne kam-

pen.

Frigjøringsbevegelsene over hele verden har vist veien – den væpna kampens vei. Bare den kan frigjøre oss fra fiendens vold. – Bli med i kampen!

Bente, Oslo

«ALDRI MERA KRIG!»

Gå in i era kamrar, skäms och tig med all er visdom »aldrig mera krig!» och bed en bön till Gud, han är forvisst som ni en stark och stadig pacifist. Och dock – trots er, trots Honom kan det ske. Ni ska få se!

Det kan bli krig, det blir det än en gång, hur än er litania växer lång, Europa tänds en dag på nytt i brand med alla sina kära »fosterland». Det har så mycket slavblod än att ge. Ni ska få se!

Och när det gäller nu igen, var lugn att Mammons stab står redo vid sin ugn: genraler, präster, press och scheidemenn. De har jort förr sin plikt, de gör den än: sin plikt mot Morgan och Poincare. Ni ska få se!

Men främst i hat och främst i heligt nit ni själva sloss – vid marketenterit –, ni Wilsons barn med honung på er mun och aktier i Nationernas förbund. Mitt härrskap, hokus, pokus ett tu tre – Ni ska få se!

Men ni ska också möta denna gång et missjud i er fromma mördarsång, ni ska få se soldater som har vett att rikta bajonett og kula rätt, soldater som kan dö för en ide. Ni ska få se!

Släpp bara kriget löst – i var pluton vi svarar med vårt krig: Revolution. De kulor som ni ger oss – för varann –, den ska ni själva ha till sista mann. Ett värdskrig till – en enad Röd arme! Ni ska få se!

Dette diktet er skrevet av Ture Nerman i 1924, på ti-årsdagen for utbruddet av den første verdenskrig. Det er retta til pasifistene.

I diktet er det noen ukjente ord og navn:

- Litanie – kirkelig seremoni, bønn
- Morgan – amerikansk monopolkapitalist og krigsprofittør
- Poincare – fransk statsmann, talsmann for fransk imperialisme
- Woodrow Wilson – amerikansk president
- Nationenes forbund – et slags »FN» i mellomkrigstida
- Pluton – avdeling med soldater

Palestinere på flukt

Imperia

Krig er eit framhald av landevinningspolitikk.

Lenin samanfatta analysa si av imperialismen på følgende vis i boka Imperialismen som kapitalismen sitt høgaste stadium: »Imperialismen er kapitalismen på det utviklingstrinnet der monopolane og finanskapitalen sitt herredøme er skapt, der kapitalesporten har fått framtrekande betydning, der dei internasjonale trustane har byrja oppdelinga av verda og der oppdelinga av heile jorda sitt territorium mellom dei største kapitalistiske landa er avslutta.»

Dei imperialistiske landa jaktar etter maksimalprofitt over heile verda. Dei kjempar seg i mellom om å vinna kontroll over marknader, for å få avsetnad på produkta sine, dei kjempar for å sikra seg kontroll over råvarekjeldene og for å sikra seg rom for stadig nye investeringar. Imperialistane kan ikkje »velja» om dei vil ta del i denne tevlinga. Den innanlandske marknaden og dei innanlandske ressursane er for knappe til å sikra ekspansjon og økonomisk framgang. Det er ikkje mogleg lenger å investera på stadig nye felt innanlands og samstundes sikra maksimalprofitt. Monopolkapitalistane er såleis »tvinga» til å vera imperialistar og jakta etter maksimalprofitten på verdsbasis. Ellers har dei underskrive sin eigen dødsdom på sikt, dei vil sakka akterut og blir utkonkurrert.

IMPERIALISME TYDER KRIG

Det vert ofte hevda at krigar har reint tilfeldige årsakar eller at dei skuldast sinnssjuke menneske. Opp mot dette seier marxismen at »krig er eit framhald av politikken med andre (valdelege) middel». Denne tesen vart opphavelag først av den borgarlege krigsfilosofen Clausewitz. Dersom ein ikkje tek utgangspunkt i denne tesen, vert det uråd å skjona karakteren til ulike krigar og årsaka til krigen.

I eit foredrag frå mai 1917, »Krig og revolusjon», utviklar Lenin Clausewitz-tesen slik: »Krig er framhaldet av politikken med andre middel. Alle krigar heng uløyseleg saman med det politiske systemet som avlar dei. Den politikken som ein viss stat, ein viss klasse i denne staten, følger lang tid føre krigen, vert uungåeleg ført vidare av den same klassen under krigen. Berre aksjonsforma er blitt ei anna».

Men Lenin peikar vidare på det faktum at verda alt er oppdelt mellom dei imperialistiske maktene. All kamp frå imperialistane si side på å vinna innflyting og kontroll over nye områder, marknader og råvarekjelder må derfor retta seg mot den imperialistiske staten som allereie har slik kontroll og innflyting i det same området. Eit døme frå den siste tida er Angola, der Sovjet sin innsats nett må sjåast som ein slik kamp mot Portugal og USA for å vinna

Knut Olai Thornæs: FREM KAMERATER

Frem, kamerater, frem mot krigerånden,
frem mot vold og barbari.
Slå tyranniet våpnene av hånden,
ellers blir vi aldri fri.

Ref:

Skjønt det er vi som bærer dagens byrder,
vi som legger krefter til,
så er det oss og våre de vil myrde
når vi livets lykke kreve vil.

Tro ikke dem som tenner hatets flamme
brødre og bak grensen bor.
Vi alle ned blir knuset av den samme
makt som knuger alt på jord.

Ref:

Skjønt det er vi som osv.

Hvis noen gang vi blodig krigsdåd øver
blir det for å være fri
dem som vårt arbeids frukter grusomt røver,
fri for gullets tyranni.

Ref:

Skjønt det er vi som osv.

lismen er årsaken til krigen

til seg kontroll.

Kampen mellom imperialistane om nyoppdeling av verda skjerpast gong etter gong. Grunnlaget for dette er lova om den ujamne økonomiske utviklinga av kapitalismen. Lenin skreiv i ein artikkel: »Det har aldri vore og vil aldri kunna finnast noko slikt som jamn, harmonisk eller proporsjonal utvikling i den kapitalistiske verda». Nye monopol veks fram og gamle går attende. Nokre imperialistiske makter veks seg sterkare mens andre har nådd høgdepunktet. Slik har me sett først England som den mektigaste

imperialistmakta går meir og meir attende, medan USA har vokse fram til heilt å ta over England si rolle. Slik ser me i dag USA gå attende medan den andre supermatta Sovjet, styrkar seg.

Både før 1.verdskrigen og 2.verdskrigen voks Tyskland sterkt. Denne oppstigande imperialistmakta tok då til å sjå seg rundt etter »Lebensraum», område som kunne utnyttast. Men på begge desse tidspunkta var »matbordet» alt opp-teke av andre imperialistmakter. Tyskland sin politikk for å skaffa seg innflyting og kontroll over større områder

måtte føra til krig. Dei gamle imperialismaktene ville sjølsagt ikkje friviljug gje slepp på sine koloniar og posisjonar. Lenin har analysert dette slik: ». . . Så snart styrketilhøvet endrar seg, korleis skal då under kapitalismen motsetningane kunne løysast utan med makt?». Slik fører imperialismen til krig oppatt og oppatt. Den imperialistiske politikken med underkuing og utnytting av andre folk og nasjonar må føra til krig mellom imperialistmakter om nyoppdeling av verda.

Marxist-leninistar over heile

verda peikar i dag på færene for ein verdskrig. Den tidlegare dominerande imperialistmakta USA er på tilbakegong. Den oppstigande imperialistmakta Sovjet er på offensiv jakt etter »Lebensraum». Det er desse fakta som er grunnlaget for at ein kan hevda at ein ny verdskrig trugar. Dette er like lite lause spådommar som då Stalin alt i slutten på 20 åra kunne peika på føresetnadene for ein ny storkrig.

Imperialisme tyder krig. Skal grunnlaget for krigar avskaffast lyt heile det imperialistiske verdssystemet knustast.

AKP-hets på klubb i Oslo slått tilbake av medlemmene

OPPSAL FRITIDSKLUBB

Infiltrasjonsspøkelset: nå på Oppsal fritidsklubb.

For ei stund tilbake kunne vi lese både i Aftenposten og Arbeiderbladet at Oppsal fritidsklubb var infiltrert av AKP. En kioskeier som har bua si like ved siden av klubben har sendt brev til ordføreren i Oslo hvor han forteller dette. Han så det vel som sin »samfunnsplikt» å gjøre offentligheten oppmerksom på de forferdelige forholda. Røde Garde har snakka med noen av klubbmedlemmene på Oppsal for å få vite mer om hva beskyldningene mot klubben går ut på, og hvordan medlemmene ser på disse.

Det vi fikk vite var at klubbmedlemmene tar fullstendig avstand fra innholdet i brevet. De har diskutert det på allmannamøte i klubben og de har hatt underskriftskampanje mot brevet. De skulle også ha et møte der

både foreldre, lederne og en del av klubbmedlemmene skulle være til stede, og mye har sikkert skjedd i denne saka når dere leser denne artikkelen. Vi fikk gjenfortalt en god del av innholdet i brevet som var tvers igjennom råttent og reaksjonært.

Det som vistnok hadde fått begeret til å flyte over for denne »ansvarsbevisste» borge-ren var noen Faglig 1.mai-Front plakater som hadde blitt klistra opp på veggen ved inngangen til klubben. I tillegg så hadde Faglig Første mai Front på Oppsal fått leie de lokalene som ungdomsklubben bruker for å ha 1.mai frokost der. Søknaden om leie av dette lokalet var innvil-ga av Ungdomskontoret. Og så kommer vi til trumfsetet. Klubbmedlemmer hadde gått under en parole om frivillig kristendomsundervisning på skolen. Et slikt krav kan ikke ungdommer suge av eget

bryst, nei de må nok ha »mottatt kunnskapene og levet noe lenge stilling til kristendommen som livssyn. Kioskeierens mening er at det må være klubbliderne og den navngitte lærer som har drevet med indoktrinering av klubbmedlemmene. Ja han går så langt som til å si at de metoder som blir brukt kan sammenlignes med de metoder Hitler Tyskland brukte for å indoktrinere barn og ungdom.

Videre i brevet maner han til prosess mot klubbliderne og lærerne. Klubbliderne må fjernes og ansettelseskriterier må »taes i nærmere øyesyn». Og han krever »full etterforskning» av den navngitte lærers virksomhet.

Dette brevet føyer seg naturlig inn i rekka av alle andre infiltrasjonssaker som vi ser nå for tida. Men sjøl om brevet i form er retta mot klubbliderne og en lærer, så

er det ungdommen som blir hardest angrepet. Det er et alvorlig angrep på ungdommens rett til å tenke sjøl, for det er ikke slik at ungdom som går i fritidsklubb er for unge til å ta stilling til frivillig kristendomsundervisning, og det er heller ikke slik at denne ungdommen er for unge til å gå i 1.mai tog. Kioskeieren sier i brevet at to ganger i løpet av 19 års virksomhet på Oppsal har noe »urovekkende» kommet inn i det lokale miljøet som angår barn og ungdom det første var narkotikaen, det andre er altså denne saka.

Vi tror at kioskeieren føler seg mye mer urovekket når han ser ungdom tar sine krav opp og kjemper for dem, ved for eks. å gå i 1.mai tog enn han gjorde den gangen narkotikaen slova ungdommen på Oppsal.

**røde garde
korrespondent**

Utmeldt KU'er fra Sandefjords

SU og KU spiller Sovjets spill

En Røde Garde-korrespondent i Sandefjord har hatt en prat med en som har vært medlem av både «Kommunistisk Ungdom og Sosialistisk Ungdom. Han ble med i «KU» i 1969, gikk seinere over i SU og var med der til 1974, men støtter nå Rød Ungdom. Han er 23 år gammel, men på grunn av forholda på jobben foretrekker han å være anonym.

— Hvorfor meldte du deg inn i KU?

— Jeg ville gjøre noe med all den urettferdigheten jeg så rundt meg og i Sandefjord på den tiden fantes det ingen andre «røde» alternativ enn KU. Dessuten hadde det mye å si at familien min tradisjonelt har vært tilknyttet NKP.

— Hva prega KU i den tida du var medlem?

— KU er og var tvers igjennom en sekterisk organisasjon som ikke klarer å fungere som annet enn et haleheng til NKP. I den tida jeg var medlem var vi så og si aldri ute på gata med stands eller løpesedler. Derimot satsa vi sterkt på interne «kameratslige samvær» og hyggekvelder. Av og til holdt folk fra partiet politiske foredrag. Omtrent aldri fikk medlemmene anledning til å diskutere KUs politiske plattform eller syn i spesielle saker. Hvis det dukka opp motsigelser på politikken blei disse slakta uten videre diskusjon. Og hva kan

en menig KUer stille opp mot et garva parti-medlem som kanskje har vært i Sovjet opp til sju ganger? Det blei til at en isteden holdt kjeft.

— Du kom med i KU ett år etter Sovjets okkupasjon av Tsjekkoslovakia. Var ikke denne hendinga ei heit potet for organisasjonen?

— For det første: Når KU offisielt «protesterte» mot okkupasjonen, så var det midlene som blei brukt de tok avstand fra — ikke det at Sovjet hadde blandet seg inn i et annet lands indre anliggende.

For det andre: Denne «protesten» blei sendt ut i hovedsak fordi KU var redd for å stå aleine med åpen støtte til Sovjet. En var livredd for å bli isolert — da var det bedre å komme med et taktisk vedtak som ihvertfall kunne redde noe av glansen.

Når det er sagt, så betyr det ikke at det ikke var motsigelser på saken. Tvert imot så var det fleire av oss som ikke

klarte å få det væpna overfallet til å rime med sosialisme.

Denne saka blei bl.a. løst på følgende måte: I fleire uker hadde vi en tsjekkosllovakisk ung-revisjonist på besøk hos oss i Sandefjord. Når denne fortalte at Sovjets overfall egentlig var sosialistisk venneshjelp for å avverge et reaksjonært kupp — hva skulle vi si for noe da?

— Blei i hele tatt utviklinga i Sovjet noen gang tatt opp til grundig diskusjon?

— Det hendte vi diskuterte Sovjet og Øst-Europa, men bestandig med utgangspunktet «her er det sosialisme!» Du veit, det høyeste ønsket for en KUer er å komme på studiereise til Øst-Europa.

— Hvordan stilte KU seg til dagskampen?

— I den tida jeg var medlem tok ikke KU del i dagskampen i det hele tatt. Vi var aldri istand til å komme ut med støtte til arbeidsfolk i kamp, unntagen kanskje med en resolusjon en gang i blant.

— Seinere gikk du over fra KU til SVU da det kom i gang. Hvorfor?

— SV og SVU klarte jo å samle opp en del av trådene fra EEC-kampen. Mange trud-

de at vi nå virkelig skulle få gjennomført noe og den første tida i SVU var derfor prega av stor innsatsvilje og mange ivrige medlemmer. Det tok imidlertid ikke lang tid før det begynte å rakne. For det første blei medlemmene aldri aktivisert i utforminga av politikken. Enten det gjaldt synet på Sovjet eller forholdet til DNA, så blei det tredd ned over hue vårt av sentralstyret. For det andre så vi jo etterhvert hvordan organisasjonen svikta i sak etter sak, hvordan den stadig vekk havna på gærn side i klassekampen. Dette førte til at fleire av oss meldte seg ut slik at SU i dag ikke på langt nær har den tilslutninga den hadde i begynnelsen. Det som imidlertid er trist er at mange ærlige progressive som tidligere var med i SU, er i dag så skuffa at de har gått i fullstendig passivitet.

— Du har i dag brutt med begge disse organisasjonene og støtter nå Rød Ungdom, hvorfor?

— Når SU eller KU snakker om sosialisme, så er det statskapitalisme de mener. Sammen med Arbeiderpartiet går deres strategi ut på at den borgerlige staten skal

Borgerpolitikere om arbeidsløs ungdom

Debatten om arbeidsløs ungdom går videre. Denne gangen kan vi presentere to flammende innlegg av henholdsvis Oddvar Johansen (Arbeiderpartiet) og Reidar Bergene Holm (Høyre). Sitatene er henta fra en artikkel i Østlandsposten i april.

»Skoletrøtt ungdom, ungdom uten arbeid, fritidstilbud til de unge, dette var noen av spørsmålene som elevene ved Hedrum ungdomsskole i går rettet til et utvalg lokale kommunepolitikere. Elevene ved 9.klasse på skolen hadde valgt et panel, bestående av Hanne Hem, Roar Danielsen og Petter Sigveland til å være talerør for ungdommens ønsker og krav i kommunen. Det ble to »freske» skoletimer, og politikerne hadde nok å svare på...

— Arbeidsløsheten blant de unge i Hedrum er stor, sa

Roar Danielsen. Hva blir gjort for å rette på dette.

— At det er arbeidsløshet blant ungdommen skyldes at fru Hansen og fru Olsen går ut i arbeidslivet for å skaffe fargefjernsyn slik som naboen har, og dermed tar arbeidsplassene fra de unge, slo Oddvar Johansen (Ap) kategorisk fast.

Reidar Bergene Holm (H) sa at nok endel av arbeidsløsheten blant de unge skyldes at ungdommen ikke selv gidder å jobbe.

.....
Ungdommen i Hedrum går sikkert ei lys framtid i møte når det gjelder å få arbeid i kommunen etter ungdomsskolen. Med en slik kampholdning og pågangsmot fra bygdas ledende politikere, er det nok ikke lenge før ungdomsarbeidsløsheten er utrydda for godt.

En Røde Garde-leser har sendt oss ei historie »fra Virkeligheten» som sto å lese i Det Nye nr.22 i år. Men dette er langt fra ei historie fra virkeligheten, tvert i mot er det et grovt løgnaktig forsøk på hets mot ml-bevegelsen. Hovedpoenget i historia er ei jente som møter en kommunist, og for å gjøre ei lang og løgnaktig historie kort så

i reiseselskaper på minst 10 personer (se f.eks. NAF reisebok).

Dette skal liksom være ei kjærlighetsfortelling av det vanlige slaget, men i virkeligheten er novella i Det Nye et råttent forsøk på å framstille kommunister som folk som ikke eier menneskelige følelser, et forsøk fra Det Nye på å prøve å skille kommunister

«Min kjærlighet var ikke nok»

slutter det hele med at forholdet går i oppløsning fordi Jens som gutten heter mener at han »har alt for mye å gjøre til å kunne binde meg til en pike».

Det som virkelig setter fart i sakene er at Jens reiser til Albania og kommer tilbake som hjelpest, og »ofrer kjærligheten på revolusjonens alter» som det heter i denne virkelighetsfortellinga.

Historia blir ikke det spott bedre ved at denne Jens reiser til Albania sammen med 3 kamerater i en folkevognbuss. At historia er tvers gjennom løgnaktig bevises av at inn i Albania slipper bare deltakere

fra vanlige folk og framstille oss som noe merkelig og rart som folk bør holde seg unna.

Røde Garde ringte Det Nye for å høre hvorfor de trykte sånt skvipp, og om de visste at de dreiv med regelrett løgn. Til det svarte Det Nye-redaksjonen at de mente fortellinga var sann, men at de ikke hadde sjekka det. Det redaksjonen i Det Nye gjør, er å plukke ut den historia de synes er best, fikk vi høre. Vel, nå veit vi i alle fall hva de liker, og da kan vi muligens vente at Det Nye følger opp kommunisthetsen på sin måte, med falske og løgnaktige »virkelighets»-noveller.

Når AUF holder fest (del 2)

Kvelden før 1.mai innbaud AUF i Ytre Arna ungdomsmaner på staden til åpen fest. Ein Rød Ungdom-sympatisør stakk innom festen for å sjå korleis AUF foretok den siste innspurten i 1.mai-arbeidet. Han fortel om festen:

»Eg vil seie at det var ein fyllafest. Det vart køyrt diskotekmusikk heile kvelden, ikkje eit ord om AUF sin

politikk for 1.mai vart tatt opp. AUF hadde fått ein sum til å starta opp laget i mars. Desse pengane vart no nytta til å kjøpe inn 15 kassar med heile pils for. Alle som var tilstades på festen fekk kjøpe det dei ville. Dei fleste var i alderen 15 til 18 år. Det er ein heilt ny ting her i bygda at det vert seld øl til folk under 18 år, men AUF går i

spissen for denne nyvinninga. Fleire av styremedlemmane og andre vart »skitings» ut på kvelden. Sanneleg ei fin oppkøyring før 1.mai».

Det er metoden i stil med dette som har vorte nytta ved skipinga av AUF-laget her i vår. Folk som sit i styret har over eit glas pils hos ein lokal DNA-pamp vorte lokka med pengar og festar. Det er

tydeleg at AP ikkje lenger greier å mobilisere ungdommane på politikken sin, men det er like reaksjonært for det.

Det høyrer med til historia at det gjekk klassekamptog i Ytre Arna for første gang i år. 28 deltok, nesten like mange som DNA-toget. Neste år skal vi slå dei.

RG-lesar, Ytre Arna.

kjøpe opp industrien. Sovjet ruger som modell i bakgrunnen. Det at folk skal reise seg mot utbyttinga og gjennom den sosialistiske revolusjonen legge grunnlaget for et samfunn der arbeiderklassen har makta, er utenkelig for ledelsen i disse organisasjonene.

Også i den daglige kampen mener jeg at de saboterer. F.eks. så er ledelsen både i SU og KU febrilsk mot å jobbe i streikestøttekomiteene.

Etter min mening går det ikke an å kalle disse organisasjonene anti-imperialistiske heller.

For det første fordi de er aktivt med på å spre myten om at Sovjet er fredelig, at utviklinga går mot avspenning og ikke opprustning f.eks. Men samtidig saboterer de kampen mot den andre supermakta, USA bl.a. gjennom å splitte viktige anti-imperialistiske fronter som Chilekomiteen og Palestinakomiteen.

Spesielt i ei tid da det er tydelig for alle som vil se at supermaktene ruster opp og at det er fare for en ny krig der Sovjet i motsetning til under 2.verdenskrig ikke er venn men fiende, ja da mener

jeg at det er feil av progressive å være tilknyttta organisasjoner som SU og KU. Jeg veit at mange, i alle fall i SU er svært skeptiske til Sovjet. Disse bør bryte med SU. I lang tid har ledelsen lovt en diskusjon om Sovjet uten at det har blitt gjort noe med. Det viser at ledelsen ikke ønsker denne diskusjonen, og at de som vil slåss mot supermaktene må gjøre dette utafør SU. Når det gjelder KU så er det en helt ut Sovjet-lojal organisasjon som SU samarbeider mye med.

Skal vi føre en skikkelig kamp mot supermaktene så

må vi gjøre det i kamp mot den linja ledelsen i SU og KU står for, og derfor vil jeg oppfordre alle anti-imperialistiske ungdommer til heller å bli med i Rød Ungdom.

3. verden møter supermaktene med frigjøringskrig

URO I VERDEN: UNDERTRYKTE FOLK OG NASJONER REISER SEG TIL KAMP.

»Kampuchea er fritt!»
 »17. april 1975 gikk seiersmeldingene verden over. Etter 5 års heltemodig frigjøringskrig mot USA-imperialismen og den landsforræderske Lon Nol klikken inntok frigjøringshæren Phnom Penh, hovedstaden i Kampuchea. Det kampucheeske folket hadde kastet seg inn i denne frigjøringskrigen med våpen i hånd, og med et enormt oppbyggingsarbeid i de frigjorte områder.

Knappt to uker etter seieren i Kampuchea ble endelig også Vietnam frigjort etter 30 års væpna kamp mot den franske og amerikanske imperialismen.

Frigjøringa av Indo-Kina var et lysende eksempel og en stor oppmuntring for alle folk og nasjoner som idag fører kampen for frigjøring fra imperialismen. Seierne viste at et lite og fattig folk kan kaste verdens største imperialistiske militærmakt på sjøen, når folket står sammen i kampen mot utbytting og undertrykking.

I dag ser vi tydelig supermaktens rivalisering og krigsforberedelser. Men vi ser også en annen ting: Undertrykking avler motstand, og den revolusjonære bevegelsen over hele kloden er i stor framgang. Overalt i verden raser kampen, og hovedkrafta i denne kampen ligger hos folkene i den 3. verden.

Frigjøringa av Indokina og

utviklinga av enheten mellom landene i den 3. verden i kampen mot de to supermaktene er eksempler på dette. I Afrika ser vi at frigjøringsbevegelsene er i stor framgang. I Zimbabwe og Sør Afrika vinner den væpnete kampen mot de reaksjonære rasist-regimene store seire.

Men også i Europa vokser kampen mot undertrykking. I Spania styrkes kampen blant alle anti-fascister mot det døende fasciststyret. Det spanske folket har tatt opp igjen den revolusjonære kampen under ledelse av FRAP.

På Island ser vi at folket fører en skånselsløs kamp mot den engelske imperialismen, som driver rovdrift på Islands fiskeressurser.

»Det er stor uro under himmelen», sier kineserne. Denne uroen er en god ting. Den fører til forvirring og splittelse blant folkets fiender, mens den oppildner og herder folket i kampen mot imperialisme og all reaksjon.

Rivaliseringa mellom supermaktene kan føre til verdenskrig. Dette er ikke noen krig som verdens folk ønsker. Den imperialistiske krigen som forberedes av supermaktene i dag, vil bli møtt med frigjøringskrig, den revolusjonære krigen, som er det våpen verdens folk har for å stoppe denne krigen.

Krigens årsaker ligger i kapitalismens natur. Vil vi krigen til livs, må vi knekke utbytterstatene og feie kapitalismen til havs. Med frigjøringskrigen skal vi, sammen med våre kjempende allierte i andre land og spesielt den 3. verden, møte undertrykking med kamp, okkupasjon med oppstand og imperialistisk krig med frigjøringskrig.

Supermaktene forsøker å skjule krigsforberedelsene sine bak mye fredsprat. DE ønsker ikke at verdens folk skal være forberedt på krigen. Derfor kaller de også opprustning for avspenning.

Supermaktene misliker sjølsagt all den uro som reiser seg rundt om i verden. Deres ønskedrøm er at folk uten motstand skal underlegge seg deres krigsmaskiner og »verdensordning».

Men verdens folk vil ikke underlegge seg noen form for imperialisme. De reiser seg, organiserer kampen, og vinner store seire. Og arbeiderklassen verden over vil reise seg til den endelige kampen mot all kapitalisme — til revolusjon!

Kineserne sier det slik: »Land ønsker selvstendighet, nasjoner ønsker frigjøring og folkene ønsker revolusjon — dette har blitt en uimotståelig historisk tendens».

